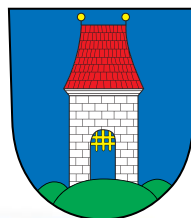

Dřevohostický zpravodaj

Poslední zvonění deváťáků

2/2018

„Člověk by se nikdy neměl ostýchat přiznat svůj omyl. Tím přece dává najevo, že se vyvíjí a že je chytřejší než včera.“

Jonathan Swift

Dřevohostický zpravodaj

periodický tisk územního samosprávného celku

Vydavatel:	Městys Dřevohostice, IČ 00301213
Adresa redakce:	Úřad městyse Dřevohostice, Náměstí 74, 751 14 Dřevohostice, příspěvky posílejte na: ou@drevohostice.cz
Řídí redakční rada ve složení:	Ing. Alena Kopečková, tel. 581 297 913, ou@drevohostice.cz; Petr Dostál, tel. 581 297 911, starosta@drevohostice.cz; Jaroslav Jančík, tel. 581 297 912, mistostarosta@drevohostice.cz; Mgr. Hana Sedlářová, Jana Josieková, Miroslava Buchtová, MUDr. Michaela Roubalíková
Ev. č. u MKČR:	E 12657
Periodicita:	Čtvrtletně
Náklad:	450 ks
Cena:	15 Kč
Místo, datum a číslo vydání:	Dřevohostice, červenec 2018, číslo 2/2018
Grafická úprava a tisk:	Miloslav Flašar
Uzávěrka příštího čísla:	30. 9. 2018

Úvodník

Letos si připomeneme krásných sto let od vzniku samostatného československého státu. Při oslavách takového jubilea se jistě v průřezu vzpomene celé století, prvotní ideály, osudové zvraty a dojde i k zamyšlení nad současností. Na tak malém prostoru vystihnout vše důležité to určitě nelze, tak snad jen malá úvaha k sebereflexi, anebo k povznesení... Na počátku byla myšlenka, touha, síla a diplomacie, to vše byl Masaryk a legie. V tu dobu jsme byli ekonomicky silným srdcem Evropy a platilo to známé „zlaté české ručičky“. Přišla sláva ryze českých automobilů pod značkou Škoda a obuvnická firma Baťa, gigant, který dosáhl světového úspěchu. Ale potom také mnichovská dohoda a první rozbití státu. Ještě později okupace a teror, kolaborace a hrdinství. Také důkaz, že československý národ se s okupací nesmířil a dokázal provést ojedinělý atentát na nejvyššího zastupujícího německé říše.

Po roce 1948 byl celý charakter národa úplně změněn. Zmizela svoboda vyznání a v honbě za překročením státního plánu jsme si sami devastovali vlastní krajinu. Dlužno však zase říci, že se postavily čtyři atomové elektrárny a bylo industrializováno z ostatlé Slovensko. Společnost však byla rozvrácena. Hodně teskná čtyři desetiletí. V tu dobu umírala republika podruhé. Národ se však vzchopil a zbavil se špatné vlády. Přesto, že přišla doba nadějí, samotná společnost se změnila jen moc málo. Vychování starým režimem někteří čekali na zázrak. Mnozí čekali, že nám republiku zpět postaví na nohy západ. Že stát se o každého postará. Přišlo vystřízlivění. Rozdělení. A Česká republika už není tím Československem, jakým kdysi bývala. Není to jen o rozdělení na dva státy, ale o proměně státu, nosných myšlenek a ideálů. A tak nestačí jen slavit. Ale více dbát na to, aby náš stát byl dobrým domovem nám všem a aby garantoval stejná práva a povinnosti nám všem. Abychom byli hrdi na vlastní zem a abychom se dokázali postavit všem třeba následujícím národ morálně rozvracejícím katastrofám. Přiznejme si, že jsme na to šli někdy špatně. Říká se, že jsme opět na rozcestí. Tak nezavrhněme demokracii a humanitu, naše ukotvení k západní Evropě a velkolepé dílo a odkaz našich předků.

Petr Dostál

Kaleidoskop

Končí volební období. A to je vhodné psát o celém spektru hodně rozdílných věcí, kterými jsme se na úřadě v uplynulých čtyřech letech zabývali, o záležitostech, které jsme řešili na zastupitelstvu anebo na radě obce, o věcech zásadních, ale i o maličkostech. Líbil se mi citát na jednom ze starých obecních obrazů: „Každý, kdo jsi členem rady a přistupuješ k jednání o věcech veřejných, odlož přede dveřmi všechny vášně, hněv, náklonnosti i pochlebenství a podříd své osobní zájmy prospěchu celku.“ V tom duchu se rada městečka snažila pracovat a jsem přesvědčen, že tento první výkonný orgán obce pracoval velmi svědomitě, efektivně a otevřeně. Rozhodoval správně a v mezích zákona, což nám potvrdilo asi osm velkých auditů, které na úřadě za celé volební období vykonali kontroloři krajského úřadu Olomouc. Z radních byli vybíráni členové výběrových komisí při stavebním zakázkovém řízení anebo třeba členové komisí určující personální záležitosti státní správy nebo naší příspěvkové organizace. Všem bez rozdílu patří můj dík za odpovědné jednání, které probíhalo vždy jednou za čtrnáct dnů. Někdy to byla jednání dlouhá, obsahem však vždy odpovídala dobrým mravům i zákonu. Stejně tak chci poděkovat všem zastupitelům. Byli si dobře vědomi, že jsou zástupci všech občanů obce a dobře zastupovali zájmy všech. Hned v úvodu čtyřletého období se vzdali vlastních finančních odměn ve prospěch vytvoření fondu podporujícího aktivity místních dětí a mládeže. Z těchto původně tedy jejich financí se pak po celou dobu čtyř let čerpaly a zastupitelstvem rozdělovaly peníze potřebné pro nákup nutného vybavení spolků, starajících se o naši mládež.

Stěžejním úkolem bylo vytvoření a schválení územního plánu obce, což se nám podařilo na jednání zastupitelstva koncem října 2017. Pak každoroční podzimní schvalování rozpočtu, později vždy nutné rozpočtové změny. Tak, jak jsem už v minulém čísle podotýkal, i při dosti vysokých každoročních investicích hospodaří obec dobře a s přebytkem. I to je zásluhou všech, kteří pro obec pracovali. Správně se tedy rozhodlo o prodeji majetku a také o zakoupení majetku (např. plocha a polorozbořený dům hyzdící prostor naproti autobusovému nádraží a také dům na Náměstí, hned vedle radnice. Plocha pod hřbitovem byla revitalizována, dům na Náměstí dostal zatím aspoň novou fasádu).

Někteří členové zastupitelstva dále pracovali v důležitých finančních a kontrolních výborech a jiní v komisích, které jsou poradním orgánem. A když je cítit podpora ze zastupitelstva a rady, funguje dobře i celá obec. Mohou se pak podařit pěkné věci, ale chci jich připomenout jen pár. Třeba hned zjara roku 2015 oprava vozovky na ulici Dolní u cukrovaru. Pamatujeme si všichni dobře ten doslova dezolátní stav, který se podařilo napravit.

Oprava zvonice venkovní i vnitřní. Výstavba inženýrských sítí, chodníků a nové komunikace pro 16 nových stavebních míst za základní školou. Také položení kanalizace a nového asfaltového povrchu vozovky na ul. Nábřeží. Výměna oken a celková rekonstrukce mateřské školy, dlouhý chodník, téměř bulvár na Novosadech až do Turovic, totální rekonstrukce vozovky na ul. Zámecká, infocentrum, parket a hospodářský dvůr na zámku...

Myslím, že jsme byli všichni zaměstnání pěknou prací. Život je krátký a volební období je v něm jen pouhé mrknutí oka. Tak snad jsme neztráceli čas. Někdy se sice tlačí zabrzděný vagón, někdy je únavy víc než uspokojení, ale snad jsme nevnucovali naše představy, ale hledali společně shodu o životě v obci. Doufejme, že bylo i zaregistrováno, že se to povedlo.

Petr Dostál

K činnosti Vlastivědného spolku Žerotín Dřevohostice

Vlastivědný spolek Žerotín Dřevohostice za podpory Krajského úřadu v Olomouci a ve spolupráci s městysem Dřevohostice si dovoluje občany našeho městečka i zájemce z okolních obcí co nejsrději pozvat na naši důstojnou oslavu stého výročí vzniku naší republiky.

Oslava 100. výročí vzniku naší republiky bude tentokrát připravena jako slavnostní uctění památky našich legionářů, kteří obětovali mnohdy svoje zdraví a své životy v boji za naše národní osvobození.

Jedinečnou osobností z našeho regionu je kapitán Josef Logaj, rodák ze sousedních Turovic, který byl významným organizátorem československých legií v Itálii, spolupracovníkem profesora Dr. Tomáše Garrigue Masaryka, Dr. Edvarda Beneše a plukovníka – pozdějšího generála – Dr. Milana Rastislava Štefánika.

Program slavnostního odhalení pamětní desky organizátoru československých legií v Itálii – kapitánu Josefu Logajovi:

Náměstí v Dřevohosticích – neděle 21. října 2018

12.30 – 13.20	promenádní koncert na dřevohostickém Náměstí
13.15 – 13.40	slavnostní průvod dřevohostickým Náměstím
13.45	slavnostní akt odhalení pamětní desky

- A) přivítání účastníků a hostů, seznámení s osobností kapitána Josefa Logaje (Mgr. Zd. Smiřický)
- B) proslov starosty městyse Dřevohostice Petra Dostála
- C) zdravice rodiny kapitána Josefa Logaje
- D) zdravice hostů, představitelů OV ČOL Olomouc, OV ČSBS Přerov, spolku Letci Přerov, Sokola aj.
- E) odhalení pamětní desky a položení kytice za tónů Večerky
- F) hymna Československé republiky
- G) ukončení slavnosti

Kapitán Josef Logaj

(1887–1922)

Josef Logaj se narodil 27. července 1887 v Turovicích č. 24 v rolnické rodině. Jeho otec Josef Logaj a matka Anna, rozená Miková ze Šišmy svými mozolnatými rukama zvelebovali půdu našich předků. Malý Josef navštěvoval obecnou školu v Dřevohosticích a na základě rady svých učitelů vykonal zkoušku do třetí třídy měšťanské školy v Přerově a po jejím ukončení navštěvoval dvouletou obchodní školu v Přerově. Potom pracoval jako ekonom a účetní v různých přerovských firmách. V roce 1909 odchází do Prahy, aby si prohloubil své znalosti a vzdělání.

Brzy si v Praze získal nové přátele z řad pokrokových českých vlastenců a utvářel si potřebný kulturní i politický rozhled. Pracoval v administraci a později v redakci pokrokového časopisu „Čas“, jenž řídil pokrokový český spisovatel a významný publicista – Jan Herben, jenž byl významný i tím, že jako první otiskl básně tehdy zcela neznámého Petra Bezruče. Později přispíval i do jiných časopisů, kde uveřejňoval články se sociální tematikou. Účastnil se dění v pokrokovém hnutí mládeže a stal se postupně stoupencem politického realismu universitního profesora Dr. T. G. Masaryka. Své články později uveřejňoval v časopisu „Studentská revue“ a dopisoval do řady regionálních časopisů na Moravě. Ve svých článcích se mimo jiné zabýval postavením dělnictva v Čechách a na Moravě v rámci tehdejšího Rakousko-Uherska. Jeho články byly výbojné a plné mladistvého elánu.

Po vypuknutí 1. světové války v roce 1914 byl odveden k rakouskému pluku č. 3. v Brně a zakrátko byl odvelen na srbskou frontu a později na italské bojiště.

Od počátku války v něm uzrál plán na opuštění nenáviděné rakousko-uherské armády, kde naši vojáci zažívali plno ponižování a ústrků od svých velitelů, převážně německé národnosti. Jeho smýšlení však časem vyšlo najevo, a tak byl brzy označen jako „politicky nespolehlivý“.

V noci dne 2. července 1915 organizuje přeběhnutí na italskou stranu fronty, ale při přestřelce byl maďarskou hlídkou vážně zraněn na noze. Avšak brzy – po částečném vyléčení – se hlásí do italské armády. Již v lednu roku 1916 navazuje kontakt s profesorem Masarykem a na základě toho začíná organizovat naše zajatce na italské půdě.

Profesor Masaryk mu píše dne 31. května 1916 z Londýna:

*„Milý pane Logaj,
chystám se do Itálie - intervence z distance bohužel nebývá platná. Ovšem, ucházejte se stále o svá práva. Nepřijdu-li já, pošleme někoho druhého.
Bližší zprávu o Vašich požadavcích.
Pozdravení Vám i kolegům.*

T. G. Masaryk“

Počátkem roku 1917 dochází v Itálii ke shromažďování válečných zajatců podle národnosti. V městě Santa Maria Capua Vetere u Neapole se tvoří velký tábor zajatců,

rodáků z Čech, Moravy a Slovenska. Josef Logaj o tom hned informuje Masaryka. Dne 17. ledna 1917 byl Josef Logaj spolu s přáteli Janem Čapkou a Bedřichem Havlenou zvolen do čela vedení prvního československého dobrovolnického sboru. Druhého dne – 18. ledna 1917 bylo profesorovi Masarykovi a Dr. Edvardu Benešovi sděleno ustavení Českého dobrovolnického sboru v Itálii.

Josef Logaj jako „zahraniční jednatel“ usiluje o spojení s představiteli našeho zahraničního odboje ve Velké Británii, v USA a v Rusku. Naši zajatci v Itálii neměli tehdy vůbec žádné zprávy o politickém dění, ani přístup k dennímu tisku. Netušili vůbec, co se v politice a na frontách odehrává. Tudíž Josef Logaj tajně opatřil důležité zprávy a závažné politické informace a vyvěšuje na oknech dřevěných baráků, kde byli zajatci ubytováni. Tyto zprávy a výstřižky z novin i s jeho vlastními postřehy, v nichž vždy apeluje na vlastenectví našich krajanů, měly velký význam pro vstup do našich legií.

Postupně se utváří časopis „Denní oznamovatel“, který spojoval naše krajany s okolním světem. Později byly založeny časopisy „V boj“ a „Zprávy“, které rovněž řídil. Svou rozsáhlou publicistickou činností a přednáškami v zajateckých táborech měl Josef Logaj velký podíl na tom, že se řady našich dobrovolníků v Itálii denně rozrůstaly. V létě 1917 se po reorganizaci zajateckých táborů přemístilo do Paduy u Salerna více než 4000 mužů.

Koncem října 1917 je Josef Logaj spolu s dalšími čtyřmi organizátory-dobrovolníky – povolán Dr. Edvardem Benešem do Kanceláře Československé národní rady v Římě. Zde pokračoval v propagační činnosti mezi českými a slovenskými válečnými zajatci v Itálii a připravoval půdu pro vytvoření samostatné československé armády na italském území. Přitom neúnavně redigoval časopis „V boj“. Stal se hospodářským referentem úřadu.

Do všech zajateckých táborů byly rozesílány zprávy a informace o formování naší zahraniční armády. Zároveň bylo působeno na italskou vládu, aby usnadňovala soustředování našich válečných zajatců. Za mimořádného úsilí tehdejšího plukovníka Dr. Milana Rastislava Štefánika – již od roku 1917 a intenzivně od 18. února 1918 v Římě – bylo nakonec jím vypracováno skvělé memorandum, které předložil 14. března 1918 představitelům italské vlády a generálnímu štábu. A tak byla konečně v měsíci dubnu 1918 italskou vládou povolena Československá armáda v Itálii a smluvně stvrzena italským ministerským předsedou V. E. Orlandem a také plukovníkem Štefánikem. Byl to mimořádný úspěch. Dokonce i italský ministerský předseda prohlásil, že je to první mezinárodní dokument, který potvrdil skutečné uznání samostatného československého státu. A za jeho uskutečnění bylo připraveno bojovat už 10 tisíc československých dobrovolníků – vojáků. Byl to velký úspěch i v tom, že v Itálii neexistovalo organizované krajanské hnutí, které by organizovalo nábor. Tudíž se čeští a slovenští zajatci díky svým nadšeným představitelům, k nimž patřili náš Josef Logaj, zorganizovali sami.

Plukovník Dr. Milan Rastislav Štefánik (až od 20. června 1918 – brigádní generál) uzavřel 21. dubna 1918 s italskou vládou dohodu o vytvoření československé samostatné armády v Itálii a vzápětí zde mohly být zformovány dvě divize, z nichž byla jedna v polovině srpna vyslána na frontu.

Josef Logaj vstupuje jako prostý voják k 31. střeleckému pluku. Měl však po předchozím zranění podlomené zdraví. Byl též vyčerpán úmornou organizátorskou prací. Navíc se nakazil virem „španělské chřipky“, která tehdy jako pandemie zachvátila ce-

lou Evropu a vyžádala si miliony životů. Nemoc ohrozila i jeho život, a tak byl vyslán na léčení do Amafi poblíž ostrova Capri. Zde jej při životě udržela mimořádná péče české ošetrovatelky Heleny Tiché, rodačky z Rosic u Brna – jež se po návratu do vlasti stala jeho ženou (svatba se konala v kostele sv. Havla v Dřevohosticích 18. srpna 1919).

Československá divize prodělala pod velením oblíbeného italského generála Andrea Gracianiho mimořádně těžké boje na Piavě. V polovině srpna 1918 se vyznamenala v prostoru údolí řeky Adiže a Gardského jezera a v horském pásmu Doss Alto, úsek Riva, kde 21. září 1918 vybojovala skvělé vítězství. Dne 24. září se 2. a 3. výzvědná rota vyznamenaly při bojích u Cima Tre Pezzi u Asiaga. Dne 25. září 1918 byl ustaven Československý výzvědný pluk v Itálii. V říjnu 1918 vznikl v Itálii Československý sbor s 20 tisíci muži, jemuž velel generál Luigi Giuseppe Piccione. Počátkem prosince 1918 dostaly všechny československé pluky v Padově své prapory a složily slavnostní přísahu.

V době uzavření příměří měla naše armáda v Itálii již dvacet tisíc dobrovolníků. V bojích ztratila na 400 padlých a 2000 raněných. Do konce roku 1918 se do vlasti vrátilo na 60 tisíc italských legionářů. Po návratu do vlasti byla činnost italských legionářů oficiálně ukončena 4. ledna 1919, avšak tyto jednotky byly ihned nasazeny do bojů proti Maďarům, kteří naši mladou republiku zákeřně napadli a zaútočili na Slovensku.

Kapitán Josef Logaj, vyznamenaný řádem „Cavaliere de la Corona d'Italia“, se do vlasti vrací až v březnu 1919. Je zaměstnán na ministerstvu národní obrany v Kanceláři československých legií. I přes chatrné zdraví se vrhá do práce a píše knihy „Československé legie v Itálii“ a „Oběti – osudy popravených“, v nichž vzdává hold svým kamarádům – našim italským legionářům.

Jeho život, poznamenaný mnoha válečnými útrapami a prací pro vlast, však narušilo jeho podlomené zdraví. A tak umírá 27. listopadu 1922 v Praze ve svých 35 letech. Zůstala po něm jeho mladá manželka Helena a jeho synáček Břetislav. Osobních poct se mu dostalo poskrovnu, avšak byl nositelem nejvyšších legionářských vyznamenání.

Vděční občané z vesničky Turovice na svého rodáka nezapomněli, a tak ve dnech 8. a 9. června 1924 byla na počest kapitána Josefa Logaje uspořádána důstojná slavnost a na jeho rodném domě č. 24 byla dne 9. června 1924 za přítomnosti mnoha občanů i významných osobností společenského života celého kraje i mnoha našich legionářů odhalena pamětní deska.

Rodák z obce Turovice v blízkém sousedství městečka Dřevohostice – kapitán Josef Logaj je mimořádnou osobností našeho prvního zahraničního odboje a svým významem jako spolupracovník T. G. Masaryka, Dr. Edvarda Beneše a M. R. Štefánika se řadí k nejvýznamnějším budovatelům našeho státu. V jeho slépějích za druhé světové války v boji za naši svobodu pokračovala jeho manželka Helena, která byla zatčena a umučena v koncentračním táboře v Rawensbrücku dne 31. 8. 1944. Jeho syn - PhDr. Břetislav Logaj byl jedním z čelných organizátorů nekomunistického mládežnického odboje za druhé světové války, vybudovali odbojovou organizaci, jež zasahovala celou naši vlast. I jim oběma patří naše upřímná hluboká úcta a vděčná vzpomínka.

Zdeněk Smiřický,

předseda,

Vlastivědný spolek Žerotín Dřevohostice

Otevření nového infocentra 17. 6. 2018

...tak to vypadalo před rekonstrukcí

V červenci a srpnu otevřeno infocentrum na nádvoří dřevohostického zámku

- úterý–neděle 9–12 a 13–16 hodin
- prohlídka zámku a hasičského muzea, informace pro turisty
- tel.: 720 974 644, e-mail: icdrevohostice@seznam.cz

Květen, červen a září

prohlídky zámku a hasičského muzea každou neděli,
začátek prohlídky v 9.00, 11.00, 13.00 a 15.00 hodin.

Na skok ve Věčném městě

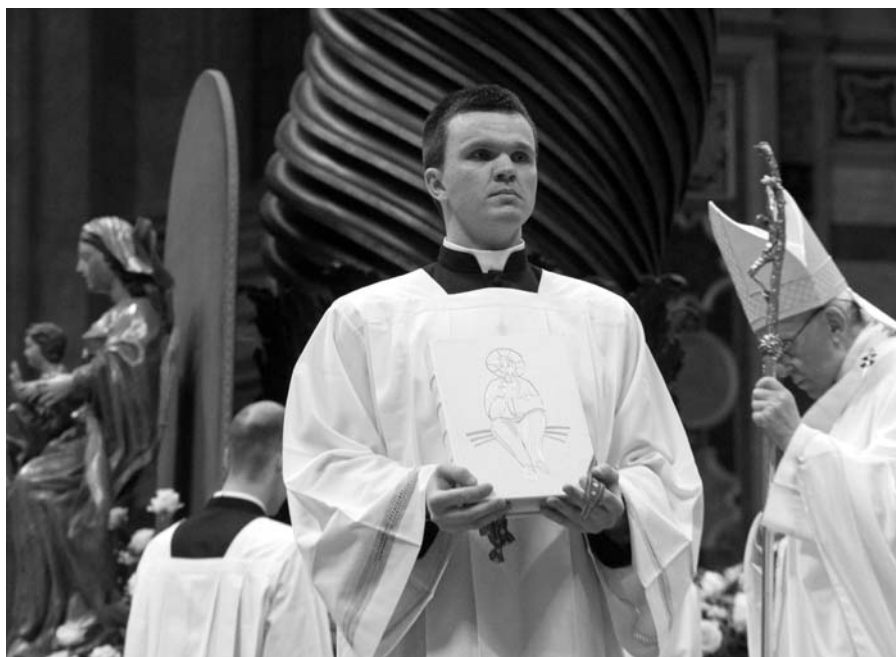
Napišu to velmi zjednodušeně. Když jsem se rozhodoval, kam dál po gymnáziu, uvědomoval jsem si, že tato volba ovlivní celý můj život. Vždy jsem chtěl být doktorem, ideálně zubařem. Měl jsem i holku a představoval jsem si, že třeba budu mít jednou děti. Viděl jsem pěknou rodinu. Jenže ono mi to v srdci plamen moc nezapalovalo. Nebylo to ono. Přišlo mi to divné, proto jsem se modlil a přemýšlel dál. Myšlenka na dobré zaměstnání a rodinu je jistě pěkná, dobrá, ale... Rozhodl jsem se stát římskokatolickým knězem. Vstoupil jsem do kněžského semináře a tím se stal tzv. bohoslovcem. Cítil jsem a cítím, že mě bude víc naplňovat jiný životní stav či „úděl“. Viděl jsem se spíš v jiné pozici. Proto jsem se rozhodl, že budu rodinu podporovat a chránit. Svou rodinu budu mít v jiném slova smyslu. Začal jsem studovat katolickou teologii na univerzitě v Olomouci. V rámci svého studia jsem mohl prožít rok studia v Římě. Na následujících řádcích se s vámi chci podělit o své zážitky a zkušenosti.

Studium v centru dění

Studium v zahraničí mě vždy lákalo a Itálie se mi zdála jako ideální destinace pro poznání trochu jiné kultury a mentality. Itálii jsem totiž znal jako zemi, kde jsou přátelší obyvatelé, zajímavá kuchyně a fascinující památky. Po dlouhé administrativní a krátké jazykové přípravě jsem začal svůj pobyt zdokonalováním svých jazykových (ne)znalostí na jazykovém kurzu. Na Papežské lateránské univerzitě jsem studoval nejdůležitější teologické předměty. Studoval jsem trinitární teologii, kristologii, morální teologii, církevní právo, biblistiku a sakramentální teologii s liturgikou. Všechny tyto předměty učili velmi dobří profesori, kteří jsou nejen špičkami v daném oboru, ale také velcí sympatáci. Se mnou docházeli na univerzitu studenti opravdu ze všech koutů světa. Byla to zajímavá a často i veselá internacionální zkušenost. Rád budu vzpomínat na svá studia v Římě, protože mě hodně obohatila.

Ministrování Svatému otci

Byl jsem ubytován v Papežské koleji Nepomucenum spolu s kněžími z různých zemí světa, především z Indie a Afriky. V rámci života této koleje jsem též sloužil u oltáře – ministroval. Všichni bohoslovci naší koleje byli vybráni k ministrantské službě Svatému otci Františkovi. Jemu ministruje mnoho římských kolejí a ta naše přišla na řadu právě na velikonoční vigílii, největší svátek křesťanského roku, při kterém si připomínáme zmrtvýchvstání Ježíše Krista. V ten den jsme měli ráno a navečer zkoušku. Samotná slavnost začínala ve 20:30 hodin večer. Já jsem měl za úkol papeži Františkovi držet knihu – misál, ze které se poté přede všemi modlil, když sloužil mši svatou. Tuto knihu jsem od začátku mše svaté držel v rukou a každou minutou se mi zdála těžší a těžší. Asi po půlhodině, možná to bylo déle, jsem přišel k papeži Františkovi, aby z misálu něco přečetl. Místo, kde seděl, měl o schodek výš. Na toto místo už ministranti nevstupují. Papež František si stoupl docela dozadu a já jsem se musel s misálem natáhnout, abych měl jistotu, že na vše uvidí. A v té chvíli to přišlo. Začaly se mi třepat ruce. Ne moc, ale přece. Za krátký čas mně Svatý otec misál sundal dolů, tím že mi opřel lokty o trup a bylo po problému. Ruce se mi uklidnily a pa-

Snímky L'Osservatore Romano

pež vše pěkně dočetl. Při odchodu se na mě mile usmál. Poté jsem měl odvahu i před mnohými kamerami odložit misál na nedaleký pultík, ze kterého Svatý otec později kázal. Služba u oltáře papeží je pro mě úžasným a nezapomenutelným zážitkem. Je to sen každého ministranta. Mohl jsem být Svatému otci velmi blízko, a dokonce se s ním osobně pozdravit. Také jsem si uvědomil, že papež během mše svaté odpočívá. Na nic si nehraje, ale čerpá sílu z tohoto Božího zdroje.

Cesta s kardinálem do vlasti

Kolej Nepomucenum byla také místem nuceného exilu Josefa kardinála Berana, arcibiskupa pražského. Měl to jako kněz velmi těžké v koncentračním táboře Dachau a snad ještě těžší jako arcibiskup během doby komunismu v naší zemi. Papež Pavel VI. se mu rozhodl udělit titul kardinál. Když chtěl kardinál Beran letět do Říma převzít tento titul, narazil u komunistů na odpor. Mohl buď odjet a už se nevrátit, nebo zůstat zde. Kardinál Beran se po rozhovoru se Svatým otcem rozhodl pro první variantu. A to také proto, že s tím bylo spojeno několik slíbených ústupků ze strany státu vůči církvi. Titul kardinál mu byl udělen a on zůstal do konce svého života v zahraničí. Pohřben pak byl jako jediný Čech přímo v papežské hrobce ve Vatikánu. Odtud se pak až letos vrátil zpět do Prahy.

Jako student této koleje jsem byl spolu s pražskými bohoslovci vybrán, abych nesl jeho ostatky. Měl jsem radost z toho, že bude repatriován (navrácen do vlasti), protože jsem znal jeho životopis i poslední vůli a vnímal jeho touhu vrátit se do vlasti. Kardinál Beran byl totiž velkým vlastencem, měl Česko velmi rád. Jeho nejoblíbenější píseň byla Čechy krásné, Čechy mé, kterou jsme během repatriace několikrát zpívali. Nevěděli jsme však, jak bude jeho rakev těžká a chtěli jsme tuto službu důstoj-

Snímek Roman Albrecht / Člověk a Víra

ně splnit, proto jsme nic nenechali náhodě. Ve sklepě naší koleje jsme si vyhlídli úzkou a dlouhou masivní skříň. Do ní jsme vložili činky a různá závaží, celkem 100 kg. Už při nácviu jsme si oblékli dlouhé černé kleriky, abychom si byli jistí, že si je navzájem na schodech nepošlapeme. Pohřební auto jsme nahradili menší dodávkou. Hned, jakmile jsme začali cvičit, jsme si uvědomili, že Italové, kteří bydlí blízko v přílehlých panelových domech, nerozumí tomu, co jsme před kolejí nacvičovali. Viděli bohoslovce, jak na pokyny tahají skříň. Reakce na to byly různé. Nechápaté pohledy i úsměv na rtech. Někteří si nás nezapomněli vyfotit.

Samotná repatriace pro mě byla silným momentem. I když jsem si jen trochu uvědomoval, co se vlastně děje, tak to ve mně zanechalo stopu. Poprvé jsem mohl letět do Prahy vládním speciálem. Už to samo o sobě byl zajímavý zážitek. Velmi silným a emotivním zážitkem pro mě byla modlitba plukovníka Jaroslava Knichala, kněze a zároveň hlavního kaplana armády České republiky, na kbelském letišti, a také samozřejmě mše svatá v katedrále. Během nošení rakve nám jeden z bohoslovců dával jednoduché pokyny, co máme udělat. Takže jsme postupovali společně. V některých chvílích jsme byli na novém místě, kde jsme neměli příležitost k nácviu. Přítomnost „velícího bohoslovce“ se tedy vyplatila. Například v klášteře na Strahově, kde nastal nejobtížnější moment naší služby. Měli jsme dát pana kardinála Josefa Berana na povoz, který byl tažen kladrubskými vraníky. Paní květinářka tento povoz pěkně ozdobila květinami, ale my jsme si nebyli jistí, zda i po naší manipulaci s rakví zůstanou vcelku. Zůstaly. Z jeho návratu mám bezesporu radost.

Co je deset měsíců v kontrastu s Věčným městem? To je jako jeden šálek cappuccina v továrně na kávu. Byl jsem v tomto městě tedy jen na skok. To ale nemění nic na tom, že jsem za tento pobyt opravdu vděčný.

Pavel Fiala

Snímek MAFRA / Jan Zátorský

Přivítali jsme nové občánky

V pořadí druhé vítání občánků v letošním roce se uskutečnilo v neděli 20. května 2018. V obřadní síni zámku jsme odpoledne přivítali celkem 17 nových občánků z Dřevohostic a okolních obcí.

Byly to tyto děti z Dřevohostic:

Matyáš Konopčík ☿ **Tereza Fuksová** ☿ **Matyáš Zehnálek**
Jasmína Kuželová ☿ **Jaroslav Novák**

Z okolních obcí přišli na vítání občánků rodiče s dětmi:

Adam Bělánek a **Eliška Tomčíková** z Radkov

Barbora Sedlářová z Nahošovic

Matylda Kolíbalová a **Matyáš Buchta** z Radkovy Lhoty

Ellie Antonie Smičková a **Ella Maliňáková** z Lipové

Petr Talla z Turovic

David Procházka, **Štěpán Mikeška**, **Timmy Matyščák** a **Vojtěch Proček** z Křtomile

Ještě jednou všem rodičům blahopřejeme k narození děťátka a přejeme hodně trpělivosti, radosti a šťastných chvil při jejich výchově.

Příští vítání občánků bude v říjnu 2018.

Libuše Kroutilová

Podle legendy z prodávných
Dob Keltové ukryli v Dřevohostickém
Lesě poklad, misu zlaťáků
Rozluštěte šifru na kartičce
A hleďte v okolí
Vzít si ale můžete jen jeden
zlaťák, jinak vás Duch Lesa
potrestá za hamižnost.
Kartičku pak přijďte
proměnit za odměnu.

Jak jsme hledali poklad

Když chcete najít poklad, musíte mít při ruce správné rekvizity a účinkující. Tak třeba – krásný slunečný den jako byla sobota 19. května, krásný zelený les jako je ten dřevohostický, nejlépe i s chatou obecní, a hlavně účinkující – rodiče, kteří akci nachystali, a děti s rodiči, kteří do lesa poklad hledati vyrazili. Když to pěkně dáme dohromady, poklad bude náš!

Ale pěkně od začátku. Děti přišlo jako smetí, veselé a těšící se. Na cestě lesem k pokladu je čekaly zálučné úkoly. Od zkoušky zručnosti, kdy honíte míček hokejkou mezi kůžely – hustý, ke kouzelné krabičce, kde fakt nevíte, na co

sáhnete. A co teprve hlavolamy, ze kterých se hlava zamotává. Ještě že na posledním stanovišti se do hry zapojil nos a snažil se ze všech sil rozpoznat nastražené vůně. Zde musíme poznamenat, že děti z okolí jsou velmi šikovné a všechny úkoly splnily s přehledem.

Tak, úkoly splněny a k tomu nasbírané a vylustěné indicie, které vždy potřebujete k nalezení pokladu. A tedy – hurá za pokladem. Děti se rozběhly po lese a poklad opravdu našly – jsou to děti šikovné. Plný hmeč sladkých zlaťáků ukrýval náš les a děti si je spravedlivě rozdělily. Ještě než se zlaťáky stačily rozplynout na jazyku, stihly je děti vyměnit za opravdu pěkné odměny. No, a když hledáte poklad, tak vám pořádně vyhládne. Ale máme nachystány další rekvizity – výbornou gulášovou polévku, oheň a špekáčky a nápoju co hrdlo ráčí. Jedlo se, pilo, odpočívalo a povídalo.

Ale nesmím opomenout ještě jednu milou akci – Otevírání studánky Sv. Floriána.

Všichni co vydrželi, určitě nelitovali. Za přítomnosti pana Jiřího Zbírala, patrona této studánky, jsme společně otevřeli studánku lesu, jaru a lidem. A zároveň jsme se o ní dozvěděli všechny zajímavosti.

A jsme na konci. Snad jsme vás tímto článkem alespoň trochu vtáhli do příjemné atmosféry, která u hledání pokladu panovala. Díky všem rodičům ze SRPD, díky všem dětem a jejich nadšení, díky všem jejich rodičům, kteří se bavili s nimi. Bez tohoto bychom poklad nenašli.

Alena Brtníčková

Děkujeme MUDr. Michaelu Roubalíkové za devítiletou vzornou a obětavou práci ve funkci předsedkyně Sdružení rodičů a přátel dětí. Děkujeme za všechny čas a energii, kterou věnovala našim dětem a škole. Pod jejím vedením se uskutečnilo mnoho krásných akcí, které se tak ujaly, že se staly tradicí.

rodiče dětí ZŠ Dřevohostice

Tělocvičná jednota Sokol Dřevohostice

Sportovní léto pro děti s T. J. Sokol Dřevohostice

Tělocvičná jednota připravila pro děti a mládež z Dřevohostic a okolí několik letních sportovních akcí, které byly prezentovány na nástěnkách a internetových stránkách městyse s možností přihlášení dětí do projektu „Sportovní léto 2018“. Dvě akce jsou již za námi (Tenisové začátky, Dětský tenisový turnaj) a v průběhu prázdnin nás čekají dva týdenní příměstské tábory. První se zaměřením na dětskou sportovní všestrannost s přednáškami, konkrétně jeho náplní mimo sportování bude výroba domácí drogerie a kosmetiky, besedy na téma výživa a prevence – drogy, ukázky tance Zumba a Pilates, výlety na okolní památky, na rozhlednu a bazén. Přednášky jsou koncipovány tak, aby se jich mohli zúčastnit i rodiče v čase, kdy si odvádějí děti domů. Druhý příměstský tábor zde v Dřevohosticích má svou dlouholetou tradici, je úzce specializovaný a významně dotovaný sponzory (Nemocnice Hranice, a. s. a Exekutorský úřad Přerov), jedná se o Příměstský tenisový tábor, který je zaměřen na mladé začínající tenisty a tenistky seznamující se s tímto sportem.

Rodiče dětí, které ještě nesportují v různých oddílech tělocvičné jednoty (florbal – je navštěvován staršími dětmi a mládeží, stolní tenis, aerobik, začátky házené – všestrannost) mohou své děti přihlásit do těchto oddílů v průběhu konce září (podle počasí, kdy bude v sokolovně zahajována halová sezona 2018/2019). Celoroční poplatky se nám daří udržovat na velmi nízké úrovni, pro děti, mládež a seniory nad 65 let 300 Kč/rok, pro ostatní členy jednoty 600 Kč/rok.

Pokud se nám podaří děti přivést ke sportu nevykonnostního charakteru již v nízkém věku, je větší pravděpodobnost, že u sportu zůstanou i v pozdějším věku a budou ho vnímat jako součást svého života.

Jaroslav Jančík

Florbalový oddíl Tělocvičné jednoty Sokol Dřevohostice

Historie florbalu se začala psát v 60. letech v USA. Za vznik florbalu, jak ho známe, je ale považováno Švédsko. Zde se v 70. letech 20. století začal hrát organizovaně a rychle si získal obrovskou popularitu. Další zemí, kde se tato hra rozšířila, bylo Finsko a Švýcarsko. Ke sjednocení pravidel došlo v roce 1986 v souvislosti se založením Mezinárodní florbalové federace.

Historie dřevohostického florbalu tak daleko nesahá, ale vzrůstající popularitu tohoto sportu vidíme i u nás. Máme poměrně stabilní hráčskou základnu, Florbalový oddíl Tělocvičné jednoty Sokol Dřevohostice je určen všem dětem, které se o tento sport zajímají a s florbalem to myslí vážně. Chtějí trénovat, chtějí se zlepšovat a účastnit se přípravných utkání, aby se v budoucnu mohli

zapojit i do regionálních soutěží. Vitáme všechny nové zájemce. Nyní máme letní přestávku, ale na podzim začne další halová sezona v dřevohostické sokolovně a tam každého rádi uvidíme. Zastupitelstvem městyse Dřevohostice byla schválena dotace a oddíl florbalu získal z rozpočtu městyse – kapitola volnočasové aktivity dětí a mládeže – příspěvek na zakoupení sportovních setů a triček, v kterých bude reprezentovat náš městyse

za oddíl florbalu Petr Neděla

Naše sokolovna v Dřevohosticích

Vážení spoluobčané, po převodu sokolovny a celého nemovitého majetku tělocvičné jednoty na městys Dřevohostice se zabýváme nejdůležitějšími rekonstrukcemi a opravami, které souvisí se zajištěním provozu celé budovy. Prvním krokem bylo vypracování projektové dokumentace na rekonstrukci topení objektu, abychom mohli v co nejkratším čase podat žádost o dotaci na přemístění kotelny z nevyhovujících mokrych prostor ve sklepě do přízemí. Naší žádosti podané na Olomoucký kraj do Programu na podporu výstavby a rekonstrukcí sportovních zařízení v obcích Olomouckého kraje v roce 2018 nebylo vyhověno pro velký počet podaných žádostí. Budeme však vyhledávat další dotační tituly, které budou určeny pro tento předpokládaný záměr.

Dalším drobným vylepšením, které proběhlo v prostoru sportovního areálu za sokolovnou, je výměna zastaralého posezení pod pergolou. Nové masivní zahradní posezení, skládající se ze dvou lavic a stolu v dvoumetrové délce, byly zakoupeny městysem a přivezeny v rozloženém stavu. Členové tělocvičné jednoty na tenisových kurtech ve spolupráci s našimi kamarády z domova Dominika provedli povrchové ošetření – natření a montáž těchto zahradních setů, tak aby mohly sloužit návštěvníkům sportovního areálu již o prázdninách.

Jaroslav Jančík

Kácení májky v centru Dominika

Začátkem letošního června, přesněji 7. 6. 2018, jsme si v našem centru naplánovali akci Kácení májky, která v loňském roce sklídila úspěch.

Opět jsme tedy na přání klientů pozvali známé, kamarády a kamarádky z jiných sociálních služeb, abychom mohli společně strávit příjemné odpoledne. Naše pozvání přijaly a svou návštěvou nás poctily klientky z Domova Větrný mlýn Skalička, z Domova Na zámečku Rokytnice a z Domova pro osoby se zdravotním postižením Javorník na Chvalčově.

Akce byla pojata v duchu pohádky „Ať žijí duchové“ a program připravovali klienti z Dřevohostic s podporou personálu zařízení. Se zápalem vyráběli a sháněli masky, nacvičovali scénky, aby mohli předvést své umění a vychutnat si potěšení z toho, co dokázali.

Příjemnou a milou vsuvkou bylo vystoupení místních mažoretek Tadomi, jejichž vystoupení se všem velmi líbilo a sklídilo velký potlesk.

Zúčastnění si v průběhu akce také zatančili, občerstvili se koláčky a kávou, opékáním kabanosem a sladkým i hořkým pivním mokem.

Na závěr jsme skáceli májku, která v měsíci květnu zdobila naši zahradu. Na kácení jsme pozvali p. Jiřího Kasperlika, který jako zkušený drvoštep položil májku na zem přesně tak, aby byla zajištěna bezpečnost celého osazenstva. Děkujeme za ochotu nejen jemu, ale i městyši Dřevohostice, který nám zapůjčil slunečníky a zahradní sety, abychom mohli akci pořádat v tak hojném počtu účastníků.

Nezbývá než říci závěrem, že jsme prožili hezké odpoledne a že naši hosté se k akci vyjadřovali pochvalně, což nás velmi těší.

*Petra Stoklásková
vedoucí úseku sociální péče Centra Dominika Kokory, p.o.
pracoviště Dřevohostice*

Senioři opět vyrazili na výlet

Červen je čas výletů, proto jsme se rozhodli, že také nějaký uskutečníme. Byl přijat návrh na hrad Bouzov, Javoříčko s prohlídkou jeskyně a na závěr Loštice – tam návštěva prodejny tvarůžků. Vedení městyse Dřevohostice nám opět zapůjčilo hasičské auto s řidičem panem Kasperlikem.

Toho dne počasí přálo. Po úporných vedrech se ochladilo, a tak byl vhodný čas na výlet. První návštěva byla na hradě Bouzově. Provedl nás příjemný mladík. Romantický hrad byl založen na přelomu 13.–14. století. Do roku 1696 jej střídavě vlastnili příslušníci různých českých a moravských rodů. Pak panství s hradem koupil Řád německých rytířů. Od r. 1945 je majetkem státu. V r. 1999 byl prohlášen za národní kulturní památku. Hrad je vyhledávaným objektem pro pořádání společenských akcí. Svoji roli si také zahrál v mnoha pohádkách a historických filmech.

Pak jsme navštívili Javoříčské jeskyně. Tyto jeskyně vynikají mimo velikosti podzemních prostor zejména překrásnou krápníkovou výzdobou. Při této prohlídce jsme si všichni prověřili naši fyzickou kondici. Při teplotě $+8^{\circ}\text{C}$ a hlavně zdolání 250 schodů! A chůze po schodech pokračovala dále z jeskyně na parkoviště (snad dalších 250!) Zvládli jsme to! Zjišťujeme, že na tom fyzicky ještě nejsme tak špatně. Pak už byla jen návštěva prodejny tvarůžků v Lošticích. Tentokrát jsme se připravili a vzali uzavíratelnou nádobu, a tak se vůně tvarůžků nerozšířila do auta. Opět to byl hezký výlet, za který patří velký dík vedení městyse Dřevohostice a samozřejmě našemu obětavému řidiči a průvodci panu Kasperlikovi. Doma jsme namazali kolena a do dalšího výletu budeme opět fit! Už teď se těšíme.

za klub seniorů Božena Pokusová

Co děti z Pramínku prožívaly s jarním sluníčkem...

...nebylo toho málo. Maminky, tatínkové, babičky, dědečkové, se měli na co těšit. V přípravách bylo krojované vystoupení k svátku všech maminek. Jak jinak, než Věneček pro maminku. Zabrouzdali jsme opět do lidových písní, které denně zněly naší školkou. Připravovali jsme se nejen tanečně, ale chystali jsme i překvapení v podobě dárku pro maminky... A jaké to bylo překvapení? Děti svým maminkám věnovaly perníkové srdce vlastnoručně zdobené pod vedením paní Evy Luljakové. Každé z dětí do svého srdce přeneslo kus vlastního já, které zůstane maminkám na památku.

Nastal pro děti velký den a za pomoci pedagogického personálu a Jiřího Kasperlika jsme dětem vyzdobili jeviště v areálu zámku v duchu folklorních tradic. Tak, aby děti obklopovala příjemná atmosféra. Pochoštění dětí a diváků se zhostily provozní pracovnice. Konečně nastal ten pravý čas. V odpoledních hodinách zazněla areálem zámku fanfára. Ta pozvedla děti, kterým se dnes otevřela slavnostní brána k další etapě jejich života. Slavnostně jsme se loučili s budoucími školáky. Ty nejmenší děti už se nemohly

dočkat. Jejich sukýnky se roztočily za doprovodu prvních písní. Poté začaly uvíjet věneček Včeličky a závěr patřil dětem z Berušek.

Neuběhl ani týden od oslav a děti ze třídy Berušek šly potěšit zpěvem také babičky do domova v Radkově Lhotě a přivítat nově narozené občánky do zámku.

Odměnou dětem za jejich nadšení, píli, šikovnost byl výlet plný zážitků do podhradí bouzovského zámku, který s námi prožili i dvě praktikantky ze Střední pedagogické školy Přerov. Ve zdejším historickém areálu se děti přenesly do

středověku divadelním představením, střelbou z kuše v místní střelnici, či pážecím turnajem o rytířský titul toho nejstatečnějšího. Nejstarší odvážlivci vystoupali po schodech do hlavy trojského koně, do výšky čtrnácti metrů. Program proběhl v příjemném prostředí v blízkosti pohádkového hradu, k jehož bráně děti vystoupaly. Dívky se cítily jako princezny a chlapi jako princové, kteří je vysvobodí.

V červnu k nám na školní zahradu ještě přilétli draví ptáci. Samozřejmě za doprovodu zkušených sokolníků. Děti zblízka pozorovaly poštolku, káně a další dravce, například při výcviku příletové poslušnosti.

A nejen naši předškoláčky se tancem loučili se školkou, ale také k nám se přišli rozloučit žáci 9. třídy se svým tanečním vystoupením. A věřte mi, roztančili i ty nejmenší a „šilo“ to i s námi učitelkami.

A to je k závěru školního roku vše. Touto cestou přeji našim budoucím prvňáčkům, aby tak, jak lehce pluli „Pramínkem“, se jim dařilo bez překážek plout další životní etapou. A my v Pramínku se budeme těšit, co nového nám do nového školního roku připluje.

Za kolektiv MŠ Pramínek Bc. Zdeňka Peichlová

Ze základní školy

Zahradní slavnost a letní hrátky

Den dětí sice připadá na 1. červen, ale u nás ve škole jsme tuto bezstarostnou a lehkomyšlnou nejužasnější část života oslavili až o týden později.

Abychom se dostatečně vyblbli, začali jsme hned po hlavní přestávce soutěží Čtyřlístek. Tu sice pořádáme každým rokem, ale takové nasazení všech týmů a podporujících spolužáků jsme ještě nezažili. Melouni z devítky sice letos zlato neobhájili, ale o to více zatoužili vyhrát v odpoledních sportovních disciplínách. Ještě nedozněla ozvěna vítězného ryku, jímž oslavil svůj triumf osmáček Zvěřinec, a už se řadila družstva na turnaj v moravské plácáné, svérázné školní variantě volejbalu. Duší, srdcem a mozkiem vítězného týmu byla hrdinka turnaje, bojovnice Naďa, která poté, co byl její tým zdecimován, neváhala lovit potenciální náhradníky po celé obci a vyburcovat je k boji na život a na smrt. „Zápas proti obávanému osmáčekmu Zvěřinci nás vyčerpal, ale ani oni

nás nedokázali zastavit a v cestě ke zlatu nám stáli dosud neporažení Berani ze sedmičky, z nichž šel strach. Vedli nad námi o devět bodů, když jsme nasadili tryhard, a tak jsme putovní pohár plný karamelky nakonec zdvihli nad hlavu my," zhodnotila Naďa výsledek turnaje.

Zahradní slavnost slavnostně odstartoval pan starosta a pak už nej-různější sportovní kláně zavládla po celé školní zahradě. Do cíle dobíhali udýchaní ušlechtilí šneci z nahošovic-ké stáje povzbuzovaní milovníky hlemýždích dostihů. Od borců přetahujících se lanem odlétávaly celé drny, pyramidy z těl soutěžících se tyčily až k nebi, a když už konečně všichni dosáhli svých vítězství a poslední bonbony byly rozdány, sesedli se návštěvníci do stínu školního lesa, aby se potěšili čtvrtáckým ochotnickým divadlem a osmáckým orchestrem.

Unaveným a zpoceným organizátorům, učitelům, zaměstnancům školy i rodičům ze SRPD, byl jedinou odměnou spokojený úsměv na tvářkách zalískaných zmrzlinou, koláči, melouny od Wastexu i šmouhami od buřtíků, které se opékaly nad ohněm. Dětství, prázdniny a léto, ty přece stojí za to oslavit.

NK

Dopravní soutěž

Jízdu zručnosti, vědomostní test i zdravotvědu – to vše musí zvládnout cyklista, když se chce stát účastníkem silničního provozu. Právě tyto disciplíny se hodnotily ve školním i oblastním kole dopravní soutěže, kterého se naši žáci zúčastnili a nevedli si špatně. Domů se vraceli ozdobeni bronzovými medailemi. Největší radost měli z toho, že v poli poražených nechali soupeře ze všech přerovských škol.

Návštěva šnečí farmy v Nahošovicích

Měli jsme možnost zhlédnout, jak se žije šnekům, než se dostanou na talíř. Překvapilo nás, že žijí ve volném prostoru. Farma je velice dobře vybavená. Šneci mají svou kuchyni, koupelnu, ložnici, chladírnu, množírnu i usmrcovnu. Moc se nám neukazovali, protože to jsou noční živočichové. Pan Čevela jich pár vzbudil, abychom je mohli pozorovat. Zjistili jsme, že jejich ulita je pěkně zbarvená hnědými odstíny. Mnozí z nás si hned šnečky oblíbili a toužili jsme si je pořídit jako domácího mazlíčka.

Pak nastalo ochutnávání. Zpočátku jsme k této delikatese neměli moc důvěru. Postupně jsme se odvažovali ochutnávat. Naše dojmy byly překvapivé. Šneci mají po úpravě zajímavou chuť. Někomu připomínali sýr, masový vývar, jinému houby nebo játra. Byli jsme rádi, že jsme to mohli vyzkoušet.

Moc děkujeme za milé přijetí na farmě.

Žáci 6. třídy

Česko sportuje

a Dřevohostice se také zapojují. Letos se celostátního projektu zúčastnilo celkem 111 žáků naší školy. Soutěžilo se na dálku v 10 sportovních disciplínách, které ověřovaly výbušnost, ohebnost, aerobní a silovou vytrvalost, rychlost, rovnováhu a hbitost. Soutěžilo se soustavně celý školní rok, výsledky byly celostátně zpracovány a vyhodnoceny. Naši žáci si

vedli velice dobře. Získali pro školu bronzovou medaili. Každý jednotlivec získal diplom se svými výkony a pokud se dařilo i medaili. Celkově jednotlivci získali 30 bronzových, 22 stříbrných, 9 zlatých a dokonce 1 diamantovou medaili. Tu díky Sabině Škrabalové ze 6. třídy.

Opět se v hodinách TV celoročně hodnotilo 10 nejlepších výkonů ve 25 disciplínách. V jednotlivých kategoriích se mnozí snažili a také se zapsali mezi školní rekordmany. Nejlépe se vedlo:

- v kategorii mladších žákyň Kateřině Douškové, Sabině Škrabalové a Anitě Kodytkové
- v kategorii mladších žáků Leonu Gajdáčovi, Lukáši Kynstlerovi a Matěji Zmeškalovi
- v kategorii starších žákyň byly nejúspěšnější Naděžda Klvaňová, Tereza Ondroušková a Pavla Pešáková
- v kategorii starších žáků nejlépe reprezentovali Tomáš Sehnálek. Lukáš Pavelka a Ladislav Roubalík.

Věřím, že i nadále se budeme snažit a výkony půjdou nahoru.

Růžena Jakubálová

Zahrada

Pod okny školy vznikl péčí pana školníka nový atraktivní koutek školní zahrady. Rozkvetlá louka hýří pestrými barvami, bzučí pod náporém včeliček, cvrčků, motýlů a dalšího hmyzu a voní do daleka.

Díky podpoře městyse Dřevohostice a šikovnosti pana školníka se může školní zahrada pochlubit novým posezením okolo ohniště.

Výlety

Výlet první třídy

Jeli jsme linkovým autobusem do Přerova. Byli jsme v Biosu. Viděli jsme tam různá zvířata, straku, křečky, morčata, rybičky a hady. Potom jsme šli na hřiště do parku v Michalově. Tam jsme si hráli. Koupili jsme si zmrzlinu, žvýkačky, pití, sliz a hopíky. Cestou zpátky jsme se zastavili u jezírka. Plavaly tam dvě želvy a kachny. Moc se nám líbily. Byl to hezký výlet.

Vojta Bartoška, Petr Štimpl, Laďa Vyhňák a Honza Šimíček, žáci 1. třídy.

Výlet druhé třídy

V pátek 8. 6. ráno jsme šli ze školy na autobusové nádraží a jeli jsme do Přerova. Cestou do BIOSU jsme se nasvačili u tenisových kurtů a pozorovali jsme veverky, které se honily na stromech. Z mostu přes Bečvu jsme viděli ryby, zastavili jsme se na závodní dráze pro kola a potom jsme si už v BIOSU prohlíželi spoustu zvířátek a poslouchali o nich zajímavé povídání. Byla tam i ochočená straka Karel, která se nám proletěla nad hlavami. Paní učitelka dostala vyslečenou hadí kůži do školy na ukázkou. Potom jsme šli do parku Michalov na dětské hřiště. Tam jsme měli dostatek času na hraní, ale také si tam každý něco koupil. V parku jsme ještě v kašně viděli želvy a pak jsme se vydali zpět na autobus do Dřevohostic. Byl to super výlet.

Lucinka Bittnerová, Andrejka Doležalová, Adélka Zátorská – 2. třída

Školní výlet 3. a 4. třídy

Cesta autobusem byla dlouhá, ale i tak byli všichni natěšení na Javoříčské jeskyně. Všichni si povídali o tom, co chtějí v jeskyních vidět. Když jsme přijeli do Javoříčka, museli jsme zdolat ohromný kopec. Sice jsme se zapotili, ale zvládli jsme to. Hned u vchodu do jeskyně byl stánek se suvenýry. Všichni se na něj hned vrhli. Pak jsme si oblékli mikiny a bundy a sestoupili jsme do jeskyně. Uvnitř byla nádherná krápníková výzdoba. Nejvíce se mi líbil Dóm gigantů. Dokonce nám nad hlavami prolétl i netopýr.

Z Javoříčka jsme vyrazili na Bouzov. Pod hradem bylo u parkoviště několik stánků. V jednom měli meče, sekery a štíty ze dřeva. To bylo něco pro nás kluky. Koupil jsem si sekeru a po zbytek výletu musely paní učitelky krotit naše bojové vášně. Při prohlídce hradu jsme se dozvěděli něco o jeho historii a podívali jsme se i do zbrojnice, ve které byl model Bouzova.

Poslední zastávkou byly Loštice, kde jsme si v muzeu prohlédli historii výroby tvarůžků. Na simulátoru jsme si mohli vyzkoušet šlapání tvarohu. Potom nám pustili film. Jmenoval se Příběh neobvyklé vůně. V obchodě jsme pak nakoupili hromadu tvarůžků, které někteří z nás stihli sníst dřív, než jsme nastoupili do autobusu! Cesta domů už uběhla rychleji a všichni si odtud odvezli nezapomenutelné zážitky. Byl to fantastický výlet.

Matyáš Volf, 4. třída

Výlet páté a šesté třídy

V úterý 29. 5. jsme se vydali společně s pátou třídou na školní výlet do druhého největšího města v České republice, do Brna.

Na výletě nás čekaly tři programy: brněnská hvězdárna, hrad Veveří a plavba na přehradě. Ve hvězdárně nás čekalo seznámení s vesmírem a s naší Zemí a dívali jsme se na film „Země v pohybu“. Ve filmu bylo hodně zajímavých věcí, například jsme se dověděli, proč je na Zemi život. Po hvězdárně jsme se jeli podívat na hrad Veveří. Bylo vidět, že na hradě už proběhlo hodně úprav, ale to

mi nevadilo, protože jsem se aspoň podívala, jak vypadal hrad v době, kdy byl sídlo, a jak by vypadal v dnešní době. Naše průvodkyně docela drmolila, a tak jí nebylo moc rozumět. Tohle mě malinko zamrzelo, ale za tu prohlídku to fakt stálo. Asi 500 m od hradu byla přehrada, tam jsme měli objednanou plavbu lodí. Když loď přijela, kulila jsem oči. Byla mnohem větší, než jsem si představovala. Z lodi byl krásný výhled na okolí. Projížděli jsme kolem různých pláží a mezi ně patřila i nudapláž. Bylo to docela směšné a pro nás možná nevhodné.

Výlet se mi moc líbil a jsem ráda, že jsme vyrazili na tak úžasné místo.

Lucie Nedělová

Výlet sedmé třídy

V úterý 22. 5. jsme se vydali do Světa techniky v Ostravě na výstavu Klamárium. Cesta byla dlouhá, vyjžděli jsme autobusem z Dřevohostic do Přerova a potom vlakem do Ostravy. V Klamáriu byla zábava, mohli jsme si vyzkoušet zajímavé pokusy, např. nakloněný pokoj. Strávili jsme tam asi 3 hodiny, nasvačili se a šli do Nové Karolíny, kde jsme měli rozchod asi na 1,5 hodiny. Nejmenovaným holkám z naší třídy ani tolik času nestačilo a zpozdily se. No jo, to by nebyla sedmá třída.

Zpět domů jsme se zase vraceli vlakem. Spousta z nás byla ještě plná energie a zpívala, ti druzí odpočívali a užívali si jízdu. Po příjezdu do Dřevohostic zmohla únava všechny, a tak jsme se ubírali zpět domů. Výlet se mi líbil, techniku mám rád a Ostrava je velké město, které mě fascinovalo.

Lukáš Kynstler

Osmáci na výletě

1. 6. v 5:40 jsme se vzbudili a uvědomili jsme si, že nás čeká náročný výlet se školou. Tak jsme si sbalili buchtu do ranečku a vyrazili jsme autobusem do Přerova. Hrdě jsme vystoupili z autobusu a vydali jsme se do nejmenovaného obchodního řetězce, kde jsme utratili peníze od babičky. Poté jsme nákup složili do batůžku a vyrazili jsme ke kolové věži, kde na nás čekala spousta spolužáků a úžasná paní učitelka se stejně úžasným panem učitelem. Už je 8:00 a my vyrážíme na nástupiště č. 3, kde příjemně hučel motor vláčku. Po kolejkách jsme frčeli asi 30 minut. Dorazili jsme do Olomouce a vystoupili jsme z vlaku, ovšem byly cítit tvarůžky, a tak jsme nastoupili do dalšího vlaku a pokračovali jsme v krasojízdě do Horky u Olomouce. Ve vlaku nebyl gramofon ani rádio, a tak jsme zapli reproduktor a pěkně jsme si zazpívali hity božského Káji a spousty jiných umělců. Ve vlaku jsme samozřejmě nebyli sami. Byla tam s námi jedna příjemná paní, která se nebála zasmát a některé hity i znala. Když

jsme se s paní rozloučili, vystoupili jsme z privátního kupé a venku jsme potkali spoustu pěkných holek. Ale dobrosrdečně jsme zamávali na tu paní a spokojeně jsme se vydali vstříc dobrodružství. Když jsem se podíval, kolik je hodin, zjistil jsem, že je čas na svačinku z toho nejmenovaného obchodu v Přerově. Řekl jsem: „Vladimíre, je čas na svačinku!“ Vytáhli jsme si Brumíky a začali jsme svačit. Když už jsme v sobě měli 3 Brumíky a půl litru Kofoly, tak se objevilo auto s našimi rafty. Udělali jsme 3 minutový rychlokurz jízdy a nasoukali jsme naše telefony do údajně vodotěsných barelů. Pro jistotu jsme si dali telefony do sáčků, ale nezbývalo, než věřit barelům. Vybrali jsme si pádla a vesty, z posledních sil jsme dofoukali rafty a blejskli fotky, které jsme hned po příjezdu poustli na facebook. Každá skupina nafasovala raft a instruktora a opatrně jsme položili raft na vodu.

Vlezli jsme do raftu a závod začal. Vyjížděli jsme sice jako poslední, ale během prvního úseku jsme všechny dostali za sebe. Když jsme proplouvali kolem první lodě, tak jsme se naučili, jak se stříká pádlem a jak se zdraví. Když jsme jeli kolem druhého člunu, kde byla naše nejlepší paní učitelka, neušetřili jsme ji stejně jako ostatní členy. Po pár kilometrech nastala nejvíce obávaná věc, a to strom a s ním ztráta vedení. Proč ta ztráta? Protože jsme se rozhodli pomoci ostatním a ti nás předjeli. Asi v polovině jsme si dali pauzu na druhou svačinku, tentokrát BěBé sušenky za 12.90 Kč, zase z toho nejmenovaného obchodu. Spoustě z nás bylo moc horko, a tak jsme se šli vykoupat do Moravy, kde kromě našich malých duší byli i pavoučci a broučci. Voda byla mírně kalná a měla asi 9.5 stupně, pro kluky docela fajn, ale holky se bály, jelikož dno bylo hluboko. Z pauzy jsme vyjeli opět jako poslední, ale jelikož jsme si to chtěli pořádně užít, tak jsme tak chvilku i zůstali. Obepluli jsme pár kamenů dokola a projeli jsme pod pár mosty. Ostatní skupiny se ovšem šprajcly na dalším stromě, což byla naše šance. Spolužáci a spoluvodáci nám kamarádsky pomohli, a tak jsme mohli vyjet jako první. Na naší lodi panovala slušná morálka a dobrá zábava. Doplnili jsme k hodně nízkému mostu a mysleli jsme si, že tady plavba končí. Nakonec se z toho vyloupil ale jez, který byl smrtelně nebezpečný. Obešli jsme jej asi 150m po souši. Všichni jsme byli v klidu, ale když jsme viděli náhrobek a všude nápisy smrt, tak jsme znejistěli.

Pomyslná druhá část byla výrazně kratší, ale byla zábavná. Potkali jsme hezké holky, jak šly ze školy, cyklisty a jiné sportovce... Na všechny jsme zařvali raftácký pozdrav: „AHOOOOJ!“ Všichni nám odpovídali, a tak jsme byli happy jak dva grepy. Pak na nás čekal minisplávek a divoká voda. Vše jsme absolvovali úspěšně a bez úhony. Dostali jsme rozchod na jídlo a odpočinek. Šli jsme se najíst do Šantovky. Filip se mi ztratil, a tak jsem šel s Markem. Viděli jsme tam klavír a Marek mě vyhecoval, abych něco zahrál. Zahrál jsem Hollywood Hills a rázem byl celou galerií slyšet klavír. Byl to skvělý pocit. Když jsme se sešli, tak jsme opustili centrum a následoval lanový park.

Do lanového parku jsme přišli s nosem nahoru, že se ničeho nebojíme a vše dáme na jedničku jako ve škole. Ale co oči neviděly... Byla tam 16 m vysoká houpačka, které se všichni báli. Ovšem se našli dva pokusní králíci, kteří byli odvážní. Zkuste si tipnout, kdo to byl. Ano, byli jsme to my dva. Když nás houpačka vyvezla až na vrchol, což bylo těch 16 metrů, měli jsme málem hnědý textil. Ale pocit po zhoupnutí byl k nezaplacení. Na houpačku chtěli potom jít všichni, až na úžasného pana učitele a stejně úžasnou paní učitelku. Ovšem naše přemlouvání bylo tak silné, že se na-

konec odhodlali oba. Když jsme absolvovali houpáčku, tak jsem se přesunul na takovou trampolínu ve tvaru pudinku a pozoroval jsem Filipa, jak jde nahoru a jak se houpe. Když Filip přišel za námi, tak jsme zaskákali pár salt a různých parkurových prvků. Také jsme lezli na lanových překážkách, co byly cca 8 metrů nad zemí. Už to vypadalo, že nás bouřka nemine, ale to nebyla pravda. Spadlo 10 kapek a víc nic. Cesta z lanového parku na nádraží byla dlouhá, ale přesto jsme ji zvládli v dobrém čase. Vlak nám neujel, to bylo hlavní. Když jsme se nasoukali do vlaku, podívali jsme se na čas a v mžiku nám bylo jasné, že následuje další svačina. Z batůžku jsme vytáhli zbytky z „Mekáče“ a vrhli jsme se na to jako hladoví psi. Samozřejmě nechyběly hitovky loňského léta a letošní zimy. Když jsme přijeli do Přerova na hlavní nádraží, otevřeli jsme očka a uviděli jsme rodiče, jak na nás dychtivě čekají. Tak jsme se rozloučili s úžasnou paní učitelkou a stejně tak úžasným panem učitelem a šli jsme si po svých...

úspěšní účastníci výletu, Vladimír Valenta a Filip Pírek z osmé třídy

Deváťáci v kraji lovců mamutů

„Tak jsme tady, Pálavo!“ byla první slova našeho spolužáka Domči hned poté, co jsme došli na naše budoucí tábořiště, protože jakožto nejstarší třída jsme měli konečně nárok na vícedenní výlet. Hned jak nás autobus dovezl z Mikulova a dali jsme si večeři, jsme si vytáhli batohy, stany, karimatky a spacáky a šli jsme

rozbíjet náš tábor. Teda až na pár výjimek, které chtěly spát v chatkách, a na čtyři statečně včetně pana učitele, kteří se neobtěžovali stavěním stanu a ustlali si pod hvězdami. Zbytek dne jsme strávili hraním míčových her, klábosením a zpěvem písní u táboráku.

V pátek po snídani jsme vyrazili na výšlap, ovšem zdejší počasí nebylo naším spolencem, protože nás neustále zavlažovalo vydatným deštěm, díky kterému nejeden spolužák spadl a zašpinil si... kalhoty. Naše šestnáctikilometrová túra vedla od Siroťcích hradů až po Děvičky a všichni trasu zvládli bez problémů. Celý výlet jsme pak zakončili rozchodem v Mikulově, kam jsme vtrhli celí špinaví od bláta jako kdysi lovci mamutů.

Ladislav Roubalík

A další devítka opouští naši školu...

Dovolte, abych vás ve stručnosti seznámil s děním v posledním ročníku. Letos vychází 27 devátáků – naše v současnosti nejpočetnější třída, ve které jsou v převaze dívky. Jde o velmi aktivní třídu, kdy se její žáci účastní nejrůznějších školních, spolkových i obecních akcí. Mimo to si však velmi dobře vedou i při studiu – po celý druhý stupeň si dokáže zhruba třetina udržet prospěch s vyznamenáním a někteří letos absolvují s průměrem 1,00.

Život třídy se skládá z různých střípků každodenního školního setkávání nad množstvím nových informací, proložených přestávkami, těžké předměty střídají lehčí a oblíbenější a čas od času se pravidelný rytmus rozvrhu hodin rozbije exkurzí, výletem, soutěží nebo jen nutností pomoci naložit kontejner sběrem.

Zajímavou exkurzí byla letošní „Praha“, kdy jsme se po dívali na půdu Univerzity Karlovy a prošli si významnou

antropologickou sbírku dr. Hrdličky, která na nás udělala velký dojem. Ve vestibulu na nás dýchnul duch místa i díky pamětní desce, připomínající profesorský pobyt Alberta Einsteina v letech 1911 – 1912. Pokračovali jsme pak pěšky místy, kde bývala vyhlášená „Jedová chýše“ – hospoda, ve které se scházela pražská galérka a dále kolem Zemské porodnice u Sv. Apolináře až k augustiniánskému klásteru, kde dnes sídlí Muzeum policie ČR. Po velmi zajímavé prohlídce, která se díky poutavému výkladu neplánovaně protáhla, jsme procházeli areálem Albertova přes Cihelnou bránu na Vyšehrad, kde hodinový rozchod ani nestačil na všechny památky. Pak jen přesun do centra metrem, nákupy pro radost a rychlým tempem na vlak a večer domů.

Školní výlet byl letos prémiový dvoudenní. Brzy ráno jsme vyjeli do Lednice, kde jsme měli rezervovanou prohlídku zámku. Počasí bylo ukázkové, a tak jsme se vydali procházkou k minaretu, zdolali jej a vychutnali si pohled na okolní krajinu. Piknik v parku odlehčil našim zásobám a zanedlouho jsme pokračovali do Mikulova, kde jsme zůstali na oběd a podle zájmu jsme se rozešli po památkách a městě. Odpolední dusno vybízelo k ochlazení. Následovala vycházka na Tuřold a sestup do jeskyní. Pozdní odpoledne pak zakončil výšlap na Svatý kopeček, kde nás zastihl okraj bouřky. Hřmění bylo signálem k ústupu a následoval běh mezi kapkami po kamenité stezce kolem kapliček křížové cesty do centra města, kde po nějaké bouři nebylo ani stopy. Uschli jsme v cukrárně plné dobrot, kde jsme byli sami – měli zavěno, ale když jsme obsadili celou střešní terasu, majitel s manželkou nelenili a zásobili nás fezy, kávou, zmrzlinou a my si tak vychutnávali nejen objednané lahůdky, ale i nádherný výhled na panoráma Mikulova. V podvečer zbývalo přejet k hrázi Novomlýnské nádrže, kde jsme měli domluvené nocování v kempu. Po vydatné večeři si většina rozbila stany, někteří ulehli na ubytovně a jiní jen tak pod širák. Večerní táborák byl symbolickým zakončením dne.

Druhý den po snídani začalo pršet. Počáteční drobný deštěk přešel ve vydatnější a první část trasy na Sirotní hrádek připomínala místy bahenní rallye i díky včerejší bouři, která zde asi byla velmi silná. Občas někdo uklouzl a tak jsme se postupně vzdalovali civilizovanějšímu vzhledu. Ve finále jsme dorazili na Děvičky a odtud přes Děvin do Klentnice, kde jsme plánovali oběd. Ovšem zůstalo jen u plánu, protože otevírali odpoledne. Nezbyvalo než vyklepat podrážky z nejhoršího a přejet na oběd do Mikulova. Po obědě jsme stočili autobus zpět k domovu s mezipřistáním ve Starém Městě v areálu Kovožoo, kde nás chytila další opravdu vydatná bouřka, a po prohlídce zvířat vyrobených ze šrotu jsme přibrzdlili ve Velehradu. Tady už někteří ani nechtěli nic vidět, a tak do chrámu vešla asi jen polovina výpravy. Uvnitř majestátný dojem ještě umocňovaly podevěrní sluneční paprsky, které se prodíraly do prostor chrámu okny v kupoli. Zcela nepochopitelně jsme zde byli sami s výjimkou několika babiček, které připravovaly chrám na další bohoslužbu. Odtud nám cesta domů uběhla velmi rychle.

Co jsme ještě řešili? Museli jsme si vyrobit absolventská trika, vymyslet a připravit tablo, secvičit překvapení na poslední zvonění, napsat si projevy, pozvánky, děkovné řeči a vůbec ... hlavně každý den nezapomenout stříhat metr!

Zatím jsou ještě hrdinové, ale co pak?? Přejde poslední den a poslední tři hodiny ve škole, kdy to na ně padne. Odchází ze známého prostředí, kde strávili devět let a za dva měsíce nastupují jinam. Zvládneme to?? Když je tak vidím, říkám si – určitě. Možná někdo občas klopýtne, ale zvládnou to nakonec všichni. Tak jim budeme společně držet pěsti!!

Marek Foukal, třídní učitel

Výtvarník roku 2017–2018

Během letošního školního roku se žáci z výtvarného kroužku zapojili do soutěží, v nichž obsadili přední místa. Například v mezinárodní soutěži Kladenská veverka obhájili loňská skvělá ocenění – v různých kategoriích a výtvarných technikách (kresba, malba, grafika, keramika) získali pět prvních míst a jedno druhé. Je třeba zmínit, že do této soutěže bylo posláno 4 850 prací a do užšího výběru postoupilo 2000.

Na Mezinárodní dětskou výtvarnou výstavu Lidice 2018 bylo zasláno 29 967 prací ze 79 států světa. I v tak velké konkurenci jsme byli úspěšní – Kateřina Vavrysová z 2. třídy obdržela čestné uznání.

Také v celostátních výtvarných soutěžích se nám vedlo dobře. Soutěž Medicína v historii vyhlásilo hnutí Na vlastních nohou a Univerzita v Plzni. Posbírali jsme 9 cen. Western a koně očima dětí s letošním tématem Život v přírodě byl dalším úspěchem – do semifinále postoupilo 5 žáků, Markéta Zlámalová byla na prvním místě. Příroda kolem nás, Cestou dvou bratří, Pohádkový příběh, Za humny, to byly soutěže, v nichž jsme získali čestná uznání i první místa, stejně jako v okresních soutěžích V oblacích a Tak to vidím já.

Požární ochrana očima dětí má nejprve školní kolo, potom okresní, krajské a republikové. Do krajského se probojovala Vanessa Kojecká, František Kužel a Eliška Běhalová z 1. třídy, ta byla v republikovém kole na druhém místě.

Na výsledky z celostátních soutěží Mladí designéři 2018 a Šťastné stáří očima dětí si počkáme až po prázdninách.

Pořadí výtvarníků:

1. místo, **Kateřina Vavrysová**, 2. tř.

Kladenská veverka – prestižní Cena primátora, Lidice 2018 – čestné uznání, Život v přírodě – semifinále, Požární ochrana očima dětí – okresní kolo 1. místo

2. místo, **Viktorie Toračová**, 5. tř.

Medicína v historii – cena, Kladenská veverka – 1. místo, Za humny – 1. místo, Tak to vidím já – 3. místo

2. místo, **Markéta Zlámalová**, 3. tř.

Historie medicíny – cena, Kladenská veverka – 1. místo, Život v přírodě – semifinále, 1. místo

3. místo, **Jan Kasperlik**, 3. tř.

Historie medicíny – cena, Kladenská veverka – 1. místo, Život v přírodě – semifinále

4. místo, **Natálie Sehnálková**, 5. tř.

Historie medicíny – cena, Kladenská veverka – 1. místo, Za humny – 1. místo

5. místo, **Antonín Malý**, 3. tř.

V oblacích – 2. místo, Kladenská veverka – 2. místo, Medicína v historii – cena

6. místo, **Eliška Běhalová**, 1. tř.

Požární ochrana očima dětí – okresní kolo 2. místo, krajské kolo 1. místo, republikové kolo 2. místo, Cestou dvou bratří – 14. místo

7. místo, **František Kužel**, 3. tř.

Požární ochrana očima dětí – okresní kolo 3. místo, krajské kolo 2. místo, Příroda kolem nás – čestné uznání

8. místo, **Kamila Škrabalová**, 4. tř.

Historie medicíny – cena, Pohádkový příběh – 1. místo

8. místo, **Adéla Zátorská**, 2. tř.

Požární ochrana očima dětí – okresní kolo 3. místo, Za humny – 3. místo, Život v přírodě – semifinále

9. místo, **Jana Benešová**, 5. tř.

Kladenská veverka – 1. místo, Tak to vidím já – 8. místo

10. místo, **Vanessa Kojecká**, 8. tř.

Požární ochrana očima dětí – okresní kolo 3. místo, krajské kolo 3. místo

11. místo, **Marie Pospíšilová**, 1. tř.

Pohádkový příběh – 1. místo

12. místo, **Kristýna Benešová**, 8. tř.

Historie medicíny – cena

12. místo, **Kateřina Klvaňová**, 7. tř.

Historie medicíny – cena

12. místo, **Žaneta Václavíková**, 8. tř.

Historie medicíny – cena

13. místo, **Monika Rohanová**, 4. tř.

Život v přírodě – semifinále

Blahopřeji všem jmenovaným výtvarníkům a do příštího roku jim přeji tvůrčí inspiraci, chuť tvořit a hodně dalších výtvarných úspěchů.

Eva Luljaková

Nedělní odpoledne farnosti

Jistě nelitoval nikdo z vážených a milých, malých i velkých farníků ve věku 0–99 let, kdo přijal pozvání 17. června 2018 a přišel na nedělní odpoledne farnosti. Program jsme zahájili v 15 hodin ve farním kostele sv. Havla poděkováním za uplynulý školní rok. Vždy je za co děkovat, a zvláště, pokud se dilo daří, či jedná-li se o významné výročí. A to slavil náš Otec Artur Górka, který 19. června 1993, tj. před 25 lety, přijal svátost kněžství v katedrále sv. Václava v Olomouci. Rok před kněžským svěcením vykonával jáhenskou službu v Ostravě-Mariánských Horách, kde tehdy působil P. Ivan Fišar, který také přijal naše pozvání na nedělní odpoledne a vedl děkovnou adoraci doprovázenou zpěvy. První rok po vysvěcení pobýval P. Artur v Novém Jičíně jako kaplan a následně mu byla přidělena správa dřevohostické a pavlovické farnosti, o které se stará dodnes. Určitý čas dojížděl také do blazické farnosti, která byla vystřídána péčí o domaželskou farnost, v níž nyní také působí. Každému oku je zřejmé, že uplynulá léta jeho působení v daných farnostech zanechala nesmazatelnou stopu. K významnému výročí Otec Artur přijal od svých farníků symbolické dary – vodu ze sv. Hostýna, vazbu z masných výrobků a zeleniny, víno, med, balíček jablek, dort, perníkové srdíčko a kytici dvacetipětí pestrých květů, která symbolizovala každý rok kněžské služby a vyjadřovala poděkování za doprovázení farníků ve chvílích radostných i bolestných, slova povzbuzení i útěchy, za podání pomocné ruky i obětavou práci a především za společenství s námi.

Milou událostí bylo i slavnostní ukončení školního roku našich dětí – školáků. Ty, které navštěvovaly hodiny náboženství, obdržely vysvědčení a pochvalu za pilné učení se.

Další program probíhal ve farní zahradě a nesl se v přátelském besedování, doprovázeném zpěvem a hrou na akordeon a saxofon. Také děti si přišly na své, byly pro ně

připraveny hry a umělecké dílničky. K příjemné a radostné atmosféře přispělo i pěkné počasí a jen stěží se dalo věřit, že se přiblížil podvečer a s ním čas k rozcházení se.

JV

Šedesát let putování za Marií

Poutní místo u Turzovky si v tomto roce připomíná 60 let od chvíle, kdy v půvabné horské krajině Kysuc na Živčákově hoře lesník Matuš Lašut poprvé uvi-

děl postavu Panny Marie. Bylo to v době doznívajících stalinských krutostí, a snad i proto nad zprávou, která se rozběhla po celém Československu, málokdo z věřících zapochyboval. Události nad Turzovkou zaujaly i mladou generaci a proudy poutníků.

V sobotu 2. června 2018 navštívili toto místo i poutníci z Dřevohostic. Tento zájezd organizovali manželé Horákové ze Křtomile pro farníky z Dřevohostic a okolí. Cílem zájezdu bylo poutní místo Turzovka – návštěva kaple zjevení Panny Marie s průvodem do nově vybudovaného chrámu zasvěceného Panně Marii, Matce církve. Kostel Panny Marie byl dokončen v roce 2015, je postaven v nádherné horské oblasti v nadmořské výšce 756 m nad mořem a vyhlídková terasa věže se nachází ještě o 30 m výše. Toto místo navštěvuje tisíce poutníků. Také my jsme si odváželi silné zážitky, pokoj i posilu Panny Marie, Matky církve.

Dolů z hory jsme sjeli autobusem do vesničky Korňa a navštívili malý moderní kostel. S troškou deště jsme odjízďeli do Staré Bystrice do skanzenu. Nasedli jsme do staré vlakové soupravy i s průvodčí a projížděli se za doprovodu harmoniky a zpěvu (bylo veselo). V Nové Bystrici jsme sledovali orloj s nej přesnějším časem v Evropě. Poslední zastávka byla na Prostřední Bečvě v kostele Sv. Zdislavy, který byl vysvěcen v roce 2001.

Celý den probíhal v radosti a pohodě všech zúčastněných. Byl to vydařený zájezd, za který moc děkujeme manželům Horákovým a těšíme se na nové putování.

poutníci

Záhorský cykloorienták Ladislava Drdy

Už je to už skoro 20 let co jsme si společně se Zdeňkem Krutilem a Ladou Drdou sedli ke kulečníku v hostinci Na Špici, abychom projednali jejich výborný nápad, uspořádat první cykloorienták. Od slov k činům jsme neměli nikdy daleko, a tak se zrodila akce, která přitahuje cyklisty nejen z Dřevohostic a okolí, ale i z celé Moravy, a to bez nějakých zvláštních změn v původních pravidlech. Jistěže je vše zmodernizované, kontrolované elektronickými čipy a spočítané během mžiku počítačem. Jen ty správné údaje tam musí někdo pracně vložit.

Je zajímavé, jak se Zdeňkovi vždycky podaří najít nová krásná místa na mapě Záhoří a blízkého okolí, ale je to někdy úmorná práce. Jsem moc rád, že jsem ho i na našich seniorských cykloakcích mohl malinko inspirovat a při vlastní akci pomoci s ozvučením a moderováním. V cíli jsem se znavených, ale usměvavých účastníků ptal na jejich dojmy z trati, a nebyl nikdo, kdo by nádherná místa našeho Záhoří nepochválil.

Letos se jel za velmi pěkného počasí už 18. ročník této nádherné akce, které se zúčastnilo celkem 80 cyklistů (40 dvojic) v 6 kategoriích. Nejvíce obsazenou kategorií byl takzv. mix (muž + žena) nad 80 let. V této velmi oblíbené kategorii startovalo 10 dvojic. Potěšitelná byla i hojná účast domácích.

Celkové výsledky 18. ročníku po jednotlivých kategoriích:

Hlavní kategorie MM:
muži – dvojice do 80let

1. Poledňák – Václavek (absolutní vítězové)

2. Jirkovi
3. Telingerovi

Kategorie MM 80+:
muži – dvojice nad 80let

1. Sobek – Vaněk
2. Pecha – Sedlář
3. Kovář – Pošvec

Kategorie MŽ:
smíšené dvojice do 80 let

1. Omelkovi
2. Pecha – Pařavová
3. Vašinovi

Kategorie MŽ 80+:
smíšené dvojice nad 80 let

1. Čápovi
2. Královi
3. Marek – Maliňáková

Kategorie RV:
rodinný výlet

1. Pechovi
2. Pospíšilíkovi
3. Možní

Kategorie Ž:
ženy – dvojice bez určení
věku

1. Markovy
2. Kašíková – Polišenská
3. Pokusová – Navrátilová

Závěrečné vyhodnocení vtipně odmoderoval Pavel Dostál a společně se šéfem akce Zdeňkem Krutilem udělovali ceny vonící naší domovinou.

Zdeněk Krutíl a Ladá Sigmund

Absolutní vítězové

A ještě pozvání na další cykloakce:

- Poslední týden v srpnu nás zavede Pepa Horák na **Turzovku**. Určitě to bude zase novou cestou. Senioři mají chuť si rozdělit tuto akci na 3 dny, ale jen pokud se projeví větší zájem.
- Další velmi významnou akcí všech „Špicových“ cyklistů určitě bude už **7. ročník Cyklopouti ku sv. Kryštofovi**. Tam je termín neměnný a na Rusavské Grapy se jede za každého počasí v neděli 16. září. Letos očekáváme i mezinárodní účast našich cykloprátel z nádherného polského města Wroclaw.
- V souvislosti s touto pěknou akcí chystáme ještě jedno malé překvapení. Jeho realizace je však obtížná, tak neslibujeme termín, neboť se to nemusí letos stihnout. Nechte se překvapit.

Zdrávi dojeli – Ladá Sigmund

Chtěl bych poděkovat spřátelenému klubu orientačních běžců ze Vsetína a Zlína, kteří nám pravidelně zajišťují zpracování výsledků včetně zapůjčení čipů a tzv. lampiónů. Dále pak Radě městyse Dřevohostice, díky které jsme mohli zakoupit originální medaile. Díky patří i zkušenému moderátorovi Ladislavu Sigmundovi, Jirkovi Kasperlikovi za stavění a sběr kontrol, firmě Raab computer za zhotovení plakátů. A také členům z klubu DR.A.CY (dřevohostičtí amatérští cyklisté).

Cyklistice zdar!

Zdeněk Krutil

Sportu zdar, cyklistice zvláště

Mám rád sportovce. Jsou veselí, pestrobarevně oblečení, mají kladný vztah k měřicím přístrojům, nestrachují se o své zdraví ani budoucnost. Rád je pozoruji, jak se prohánějí v ohrazených sportovištích nebo jen tak volně po krajině. Pochopitelně tedy nepromarním žádnou příležitost jak je nějak potěšit. Naše městečko už mnoho let pomáhá s přípravou tratě „Záhorského cykloorientáku“ a to jsou dva dny, během kterých jezdíme malebnou krajinou Podhostýnského Záhoří a společně se Zdeňou Krutílem vybíráme ta nejpěknější místa. A když nějaké hezké místo objevíme, zatlučeme do něj tyčku a na tu tyč pověsíme lampionek a takovou maličkou elektrickou krabičku. Důkladně si to místo poznačíme do mapy a jedeme zase o kousek dál. Pokračujeme, dokud máme lampionky a hezká místa. Když nám dojdou, jedeme domů spát.

Druhý den ráno dorazí na „Špicu“ sportovci, slušně pozdraví, nafasují mapu a takový maličký elektrický náramek. Potom jim u startu pořadatelé stopnou čas a oni celí šťastní vyrazí na šestihodinovou vyjížďku. Uhánějí křížem krážem krajinou (tím krážem si nejsem jistý, tak možná uhánějí jen křížem), bloudí v kopřivách a brodí potoky. Strádají od únavy a hladu jen proto, aby objevili ta skrytá zákoutí, o kterých celý rok snil pan Krutíl za výčepem svého podniku. A když se uondaní závodníci vrací do cíle svého trápení, tak na ně pan Krutíl zvědavě a moudře kouká od toho svého výčepu, dá jim pivo a špagety a v duchu má radost a říká si pro sebe: „Vidíte sportovci? Jste se hezky prohnali, ale stálo vám to za to, což? To si tu hezky žijeme, když máme v okolí tak pěkné okolí“. A oni, ti sportovci zase vděčně koukají od piva a špaget na pana Krutíla a v duchu si říkají: „Vida ho šibala. Hezky nás prohnal, ale stálo nám to za to. Mají tu v okolí moc pěkné okolí.“ Potom, když se připozdí a všichni jsou najedení, napití a vysportovaní, tak jedou domů klidně spát.

Mezitím jezdím po okolí a sbírám lampionky, krabičky a ty tyče. Je večer a při západu slunce je všechno ještě hezčí. Pěkně to voní z polí, pípají ptáci a nějaká zvířátka se pasou v ječmeňu. Pak se ochladí a dostanu hlad na špagety, tak si s tou romantikou radši dám pokoj, ať jsem zavčasu doma a můžu jít klidně spát.

Sportu zdar!

Jiří Kasperlík, kastelán a přítel cyklistů

Pozvánka na Turzovku – cyklistický výlet až za hranice

Letošní tradiční vyjížďka na Turzovku, k poutnímu místu Živčákova hora a zpět, se pojede o víkendu 1. a 2. září 2018.

Sraz je v sobotu 1. 9. v 7.00 na náměstí v Dřevohosticích, pravděpodobný návrat je v neděli okolo 16.00 hod, dojezdový cíl Na Špici. Ubytování je opět zajištěno v Makově včetně večeře a snídane.

V případě zájmu kontaktujte Josefa Horáka, telefonicky na čísle 739 377 226, nebo e-mailem: ppeppss@seznam.cz

Cyklovýlet do obce slunečních hodin – Rouského

Další cyklovýlet, tentokrát do obce slunečních hodin – Rouského, jsme realizovali v neděli 3. června. Zahájili jsme milým a přátelským zastavením v Mrlínku, kde má sídlo vyhlášená seniorská cykloskupina, vedená učiteli ve výslužbě, manželi Otáhalovými. Na jejich pěkném rodinném sídle jsme byli pohoštěni a pod jejich vedením jsme zajeli do Všechovic, kde nás pan starosta Radovan Mikuš osobně provedl síní jejich nejvýznamnějšího rodáka, architekta Bohumila Fuchse. Projeli jsme kolem prý nejstaršího, asi tisíciletého tisu na Moravě, nechali se okouzlit Šatánkovou zahradní železnicí a hurá do Rouského. Zde nás čekala paní místostarostka Miluška Stržíňková i s paní hospodskou a pochopitelně nezbytným pohoštěním. Příjemně se povídalo i s paní Danielou Tvdoňovou z Klubu seniorů Rouské - Všechovice. Trochu se rozpršelo, a tak jsme chvíli poseděli. Jen co přestalo pršet, jeli jsme obhlédnout osmery sluneční hodiny, chráněné byty, jeden z nich nám ochotně ukázala paní Miluška Hníz-

dilová, maminka paní místostarostky. Na závěr jsme viděli i pěkný areál hřiště a vyletiště, na který samospráva musela obětavě vypracovat 9 dotačních titulů, aby všechno s úspěchem realizovali. Opravdu obrovská obětavost udělat něco pro své občany. Takže do Rouského ještě jednou děkujeme a moc chválíme za to, jak hezky vlídně a nevšedně jste nás přijali a pohostili.

Na zpáteční cestě jsme přijali pozvání Standy Václavíka, dlouholetého cyklovedoucího z Horních Nětčic, který nás také pohostil a ukázal svou velkou pěkně udržovanou zahradu. A potom už rychle na základnu a za světla domů. Stihli jsme všechno a zážitků z cest máme tolik, že jsem je ani všechny nestačil popsat.

Zdrávi dojeli – Lada Sigmund

Force OBR Drásal 2018 – 208 km

Bikemaraton Drásal patří k nejkultovnějším maratonům na horských kolech v České republice. Závod je pojmenovaný po prokazatelně nejvyšším člověku Josefu Drásalovi, který dorostl do výšky až 242 cm a většinu života žil v Holešově. První oficiální ročník se jel v roce 1994 a závodu se zúčastnilo jen 52 odvážlivců. Trasa hlavního závodu se pohybuje kolem 120 km. Dále je možné jet kratší trasy, konkrétně 55 a 31 km. V roce 2014 se organizátoři rozhodli přidat ultramaratonskou trasu – 177 km, kterou jsem v roce 2016 vyzkoušel poprvé, ale trať mě asi 44 km před cílem zlomila a u mého jména bylo ve výsledcích napsáno „nedokončil“. V prvních okamžicích jsem si říkal, že už nikdy víckrát nechci zažít, jaké to je, vydat se přes hranici svých fyzických možností. Ale ne nadarmo se říká: „nikdy neříkej nikdy“. Následující den se mi to v hlavě rozleželo a uvědomil jsem si, že to bych nebyl já, kdybych tuhle výzvu nepřijal znovu. V roce 2017 jsem stál opět na startu a trasu dlouhou 177 km dokončil na 21. místě ze 141 závodníků a říkal si, že další rok už pojedu „jen“ klasického Drásala (120 km).

Přišel však rok 2018 a s ním 25 let od startu prvního ročníku Drásala, kdy organizátoři chtěli tohle jubileum oslavit, a v zimě vydali informace, že OBR Drásal se protáhne na 208 km s převýšením 5625 m. Tato informace byla pro mě příjemným překvapením a novou výzvou. Hned jsem se rozhodl, že pojedu, aniž bych viděl, kudy chtějí táhnout trasu prodlouženou o 31 km. Po zveřejnění mapy byla stanovena trasa z Holešova, přes Rusavu, Hostýn, Chvalčov, Tesák, Kelčský Javorník, Rajnochovice, Lázy, Jarcovou, Prženské paseky, Troják, vrchol Pardus, Rusavu a opět ještě jedno kolo „ale jen“ do Lázu, odtud už přímo na Troják a poté směrem přes Semetin, Držkovou, hrad Lukov, Žopy do cíle v Holešově.

Moje příprava na vlastní závod probíhala už přes zimu dlouhými objemovými tréninky, jejich porce se příchodem jara zvyšovaly. Absolvoval jsem nějaké další závody a do toho stále trénoval, kdy týden před startem OBRA jsem zjistil, že jsem přetrénovaný. Vzpomněl jsem si na větu, kterou říká většina cyklistů „*forma se má vyležet*“, a na kolo v týdnů před startem prakticky nesedl.

Přichází den závodu sobota 30. 6. 2018 s plánovaným startem v 5:30 hodin. Proto je budíček brzký, již v 3:50 hodin; snídaně, poslední srovnání si věcí, naložení kola a odvoz autem do Tučap, odkud už jedu na start, abych se aspoň trochu rozjel. Před startem následuje osobní rituál, pozdravení se s kamarády, s přáním ať se jim v závodě daří.

Po startu se jede v „balíku“ normální výletní tempo jen za vesnici Žopy, kde jeden soupeř za to vzal a ostatní kluci jedoucí o vítězství s ním. Říkám si, „nemá smysl bláznit“ a na desátém kilometru se zakomponovávám do druhé skupiny, která po sjezdu na Rusavu a následném výjezdu na Grapy a Hostýn čítá 8 závodníků. S touto skupinou jedu až do 67 km, kdy jsem si musel „vystoupit“ ze skupiny. Následné kilometry jedu sám, občas kluky vidím a plánuji je dojet při sjezdu na Klapinov, kde však všechny plány zhatí můj pád přes řídítka mezi kameny. Odřeniny, jak na kole, tak i na těle, ale nejsou ničím, co by mě vyřadilo ze závodu. To byla spíše následná krize, která mě chytá na Rusavě a vleče se se mnou až do 120 km. V hlavě se mi honí myšlenky, že z kola slezu a zabalím to, což trvá až k místu druhého výjezdu na Kelčský Javorník, kde se mi to konečně rozjíždí podle představ, předjíždím jednoho soupeře, který vypadá, že toho má plný zuby. Následných 40 km jedu sám v dobré náladě, když tu se náhle otočím a soupeř, kterého

jsem předjel na Kelčáku, chytl asi druhý dech a mám ho v patách. Říkám si, že bude lepší jet s ním. Přizpůsobuji se jeho tempu, ani jeden nezkouší ujet, na občerstvovačkách zpomalujeme a čekáme na sebe. Tahle taktika nám vydrží až do Žop, kdy zbývá do cíle posledních 5 km. Jelikož oba patříme do kategorie 18-29 let, a víme, že v této kategorii jedeme na prvním a druhém místě, tak mu říkám, že mu nechám prvenství, protože do této kategorie je zařazen již posledním rokem, a že si zaslouží za tu stíhací jízdu. Za ty roky závodění vím, jak rychle se člověk do krize dostane a jak pomalu se z ní vzpamatovává. Poslední kilometry v zámeckém parku v Holešově si užívám a s úsměvem ve tváři projíždím na celkovém 13. místě (z celkového počtu 107 závodníků, kteří závod dokončili) v čase 10:29 hodin a jako druhý v kategorii jezdců 18-29 let.

Ten okamžik projetí cíle je nezapomenutelný zážitek a okamžitě ze mě padá tlak, který jsem si na sebe ušil už na jaře a zjišťuji, že opravdu jen extrémní zážitky mají smysl. Tudiž, ať člověk dělá jakýkoliv sport a chce se zlepšovat, tak si to musí vydržet, nic nezmění jen lusknutím prsty. Už teď vím, že příští rok pojedou Obra zase, protože ten zážitek je velký a stále tam mám nevyřízený účet...

Velký dík patří mému bratrovi za poskytnutí podpory při závodě (zajištění občerstvování).

Vyhlášení výsledků kategorie 19-29 let; 2. místo

U hradu Lukov na 190 km

Lukáš Václavek

Opět táboříme na Sochové

Letos je to již po 33. kdy sochovická louka v Rajnochovicích opět přivítala malé táborníky. Padesátí dětem a dvanácti dospělákům se na 13 dní staly domovem plátěné přístřešky.

Tento ročník vše probíhalo pod vedením Caesara a Kleopatry. Tři týmy udatných bojovníků Asterixe, Obelixe a Idefixe soutěžilo pod sochováckým nebem o vítězství pomocí olympijských her. Nad hlavní branou se symbolicky vznášelo 5 olympijských kruhů, které si vyslechly i národní hymnu. Tento rok jsme poprvé pořádali Sochová race a skluzavka 40 m dlouhá dětem vždy vykouzlila úsměvy.

Musím pochválit letošní bojovníky, protože takový tábor jedlíků zde dlouho nepamatujeme, i kuchyň se několikrát denně zapotila. Velké dík patří dospělákům, kteří z dětí vychovávali udatné bojovníky. Caesar s Kleopatrou dokonce připravili ke konci velkou hostinu ke spřátelení všech týmů. Tentokrát se poddaní v kuchyni zapotili opravdu hodně.

Chtěla bych moc poděkovat naším sponzorům: z obecního úřadu nám dovezli krásné ceny do soutěží a pro děti banány na svačinu. Z cukrárny Grňovi nám

dovezli sladkou svačinku (vyhlášené koláče) a také spoustu dobrot z vlastní zahrádky. Míša Roubalíková upekla sladoučký dort, který skončil v žaludcích našich táborníků jako dezert po večeři. Pan Koutný nám daroval štěrk, který zpevnil půdu u kadibudek a jeden z našich vedoucích Pavel Čížek vyrobil dvě krásné nové kadibudky.

I čas zábavy, her a soutěží musí na chvíli ustát, proto se na vás, naši milí bojovníci, budeme příští rok v tento čas těšit zas.

*Hana Čížková
vedoucí PS Dřevohostice*

Starosta děkuje

- ❁ **všem zastupitelům, radním, členům komisí a výborů** za práci po celé končící volební období a také **spolkům a všem občanům**, kteří spolupracovali a pomáhali při akcích obce kulturních, společenských či sportovních nebo stavebních apod.
- ❁ **Nicole a Vanesse Kolaříkovým**, které se ujaly nalezeného štěňátka, několik dní se o něho staraly a nakonec mu našly nový domov
- ❁ paní **Anně Smiřické** za darování materiálů z pozůstalosti pana Leopolda Smiřického
- ❁ panu **Pavlu Hlavizňovi**, který našel a přinesl na radnici kufřík s důležitými dokumenty
- ❁ **rodině Matějčkových** z ulice Lesní za záchranu zeleného papouška
- ❁ **Pavlu Čížkovi** s pomocníkem **Michalem Kopečným** za vybudování nového sociálního zázemí pro táborníky na jejich základně v Rajnochovicích

Upozornění nájemcům hrobových míst

Městys Dřevohostice, jako provozovatel hřbitova, upozorňuje, že všechny opravy, renovace pomníků i obrub hrobů na místním hřbitově je třeba předem ohlásit na Úřadě městysu Dřevohostice. Je zakázáno měnit rozměry pronajatého hrobového místa bez předchozího souhlasu pronajímatele.

Z činnosti finančního a kontrolního výboru Zastupitelstva městyse Dřevohostice

Dne 18. 6. 2018 se uskutečnilo další zasedání finančního a kontrolního výboru. Náplní byla kontrola městyse Dřevohostice.

Kontrolní výbor:

1. Zkontrolovány byly zápisy z jednání Rady městyse Dřevohostice: č. 72 ze dne 12. 3. 2018, č. 73 ze dne 11. 4. 2018, č. 74 ze dne 23. 4. 2018, č. 75 ze dne 16. 5. 2018, č. 76 ze dne 28. 5. 2018, č. 77 ze dne 11. 6. 2018
Kontrolní výbor nemá výhrady k předloženému materiálu.
2. Kontrola Usnesení z 22. zasedání Zastupitelstva městyse Dřevohostice ze dne 22. 3. 2018
Kontrolní výbor nemá výhrady k předloženému materiálu.
3. Kontrolní výbor byl seznámen se zápisem bytové a sociální komise Zastupitelstva městyse Dřevohostice konaného dne 4. 6. 2018.

Finanční výbor:

1. Finančnímu výboru byl předložen Závěrečný účet městyse Dřevohostice za rok 2017, zpracovaný na základě zákona č.250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech územních celků. Finanční výbor byl dále informován o celkových pohledávkách obce, které k datu kontroly činí 48.535 Kč.
2. Rozpočtové opatření č. 4/2018
Na straně příjmů i výdajů částka 18.938,- Kč. Jedná se o dotace na mzdy poskytnuté z Úřadu práce.
3. Rozpočtové opatření č. 5/2018
Finančnímu výboru bylo předloženo rozpočtové opatření č. 5/2018. Na straně příjmů i výdajů částka 123.620,- Kč. Jedná se o průtokovou dotaci MŠ od Olomouckého kraje - Operační program výzkum, vývoj a vzdělání.
4. Rozpočtové opatření č. 6/2018
Finanční výbor byl seznámen s návrhem rozpočtového opatření č. 6/2018. V době kontroly na straně výdajů částky na opravu a investice do komunikací, oprava kanalizace, příspěvek MŠ a ZŠ, hřiště MŠ, sportovní zařízení, zámek IC, oprava veřejného osvětlení, výdaje na nebytové hospodářství, pohřebnictví a péče o vzhled obce a veřejnou zeleň.
5. Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek
Finančnímu výboru byly předloženy Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek:
 - Okna a dveře pro Dům služeb: vybrána nabídka f. B3F s.r.o. Přerov
 - Oprava veřejného osvětlení Dřevohostice, ul. Bystřická: vybrána nabídka firmy SIGNALBLAU a. s., Přerov III-Lověšice
 - Oprava kanalizace ulice Lapač: vybrána nabídka firmy COBBLER s.r.o. Zašová
 - Okna a dveře pro smuteční síň: vybrána nabídka f. B3F s.r.o. PřerovZákladním kritériem při posuzování nabídek byla jejich ekonomická výhodnost – nejnižší nabídková cena. Finanční výbor nemá výhrady k předloženým zprávám.

V získávání dotací v letech 2015-2018 jsme byli úspěšní

Vážení spoluobčané, v krátkosti si vás dovoluji informovat o zhodnocení podaných žádostí o dotace a příspěvky, jejich úspěšnosti, ale i neúspěšnosti za období roků 2015 až 2018. Celkem bylo podáno 30 žádostí, z toho finančně zatím bylo podpořeno 23 žádostí, celkem jsme tedy získali 3.573.967 Kč.

Přehledně v příložené tabulce:

2015	účel	částka
Olomoucký kraj	Jednotka SDH	9.060 Kč
Ministerstvo kultury	Oprava zvonice	95.000 Kč
Olomoucký kraj	Setkání dechových hudeb	40.000 Kč
Olomoucký kraj	Hospodaření v lese	156.500 Kč
Olomoucký kraj	Hasičské vybavení	36.000 Kč
Olomoucký kraj	Podpora cestov. ruchu	25.000 Kč
celkem		361.560 Kč
2016		
Min. pro místní rozvoj	Uzemní plán	338.800 Kč
Ministerstvo kultury	Zvonice	180.000 Kč
Minist. kult. prost. ORP	Dveře zámek	151.000 Kč
Olomoucký kraj	Hospodaření v lese	191.994 Kč
Olomoucký kraj	Hospodaření v lese - kůň	11.240 Kč
Olomoucký kraj	Setkání dech. hudeb	60.000 Kč
Olomoucký kraj	Hasičské vybavení	24.857 Kč
Olomoucký kraj	Hasičské vybavení	30.000 Kč
celkem		987.891 Kč
2017		
Ministerstvo zemědělství	Oprava sousoší	154.000 Kč
Ministerstvo vnitra GR HZS	Dopravní automobil pro JSDH	445.885 Kč
Olomoucký kraj	Dopravní automobil pro JSDH	100.000 Kč
Olomoucký kraj	Hospodaření v lese	373.680 Kč
Olomoucký kraj	Podpora les. ekosystémů	107.440 Kč
Olomoucký kraj	Setkání dech. hudeb	55.000 Kč
celkem		1.236.005 Kč
2018		
Interreg	Informační centrum	593.054 Kč
Ministerstvo pro míst. rozvoj	Hřiště u MS	345.457 Kč
Olomoucký kraj	Setkání dech. hudeb	50.000 Kč
celkem		988.511 Kč

U čtyř žádostí podaných na letošní rok 2018 v celkové částce **3.343.645 Kč** termín schvalování žádostí ještě nevypřel (jedná se o projekty rekonstrukce rybníků Dračky, opravu havarijní kanalizace na ulici Lapač, výměnu oken a dveří knihovny v objektu kina

a na hospodaření v lese), zatím tedy nevíme, jaká částka nám bude poskytnuta.

Ze tří nepodpořených žádostí se jedná v roce 2016 o zbudování kamerového systému na příjezdových komunikacích do městyse (z rozpočtu městyse postupně již byly realizovány tři hnízda na vjezdech a výjezdech, směr Bystřice pod Hostýnem, Přerov a Holešov, ještě zbývá realizovat směr Lipník nad Bečvou). Tento kamerový systém nejenže má preventivní charakter, ale již pomohl při objasňování několika mimořádných událostí v šetření Policie ČR.

V roce 2018 byly nepodpořeny dvě žádosti o dotace, a to přemístění kotelny v sokolovně z nevyhovujících prostor do přízemí - prostoru šatny. Druhou nepodpořenou žádostí byly stavební úpravy místní komunikace v ulici Lesní. Vzhledem k tomu, že tyto dvě poslední žádosti jsou projekčně i administrativně připraveny, pokud se naskytne příležitost, mohou být podány jako nové žádosti o dotaci. I když projekt stavebních úprav na ulici Lesní nevyšel, podařilo se realizovat významné protipovodňové opatření v horní části polní cesty k lesu před ulicí Lesní.

Závěrem bych chtěl říci, že příprava žádostí není jednoduchá, ale s každou podanou žádostí získáváme další zkušenosti, které zhodnocujeme při následujících podaných žádostech o dotaci, proto jsme dnes schopni realizovat i náročnější projekty.

Jaroslav Jančík

Volby do zastupitelstva se blíží

- Prezident republiky vyhlásil volby do zastupitelstev obcí na dny 5. a 6. října 2018.
- Zastupitelstvo městyse Dřevohostice na svém 23. zasedání dne 21. června 2018 stanovilo pro volební období 2018-2022 opět 15 členů Zastupitelstva městyse Dřevohostice a 5 členů Rady městyse Dřevohostice
- Zastupitelé také odsouhlasili vydání informačního bulletinu pro prezentaci volebních programů kandidujících občanů a politických i nepolitických seskupení pro nadcházející komunální volby 2018, bulletin bude vydán na náklady obce a všechny kandidující subjekty mají možnost se v něm prezentovat
- Do středy 5. září mají kandidující strany a seskupení možnost delegovat jednoho člena a jednoho náhradníka do okrskové volební komise
- Volby v Dřevohosticích budou opět probíhat ve volební místnosti v předzámčí, a to v pátek 5. října od 14.00 hodin do 22.00 hodin a v sobotu 6. října od 08.00 hodin do 14.00 hodin

Z obecní knihovny

Tentokrát potěším milovníky historických detektivek spisovatele Vlastimila Vondrušky. Do stálého fondu přibýlo 15 knih tohoto autora. Malými upoutávkami se vás pokusím navnadit k letním návštěvám knihovny.

Jáchymovští démoni: Letopisy královské komory

Mladý rytíř Jiří Adam z Dobronína se stane písařem Královské komory a jeho úkolem je dohlížet na pořádek v Údolí svatého Jáchyma, kde se podařilo nalézt stříbro. Do nové osady se stahují horníci z druhé strany hor a s nimi přicházejí lidé, kteří tu hledají obživu, někteří ovšem ne vždy čestnou.

Znamení Jidáš

Na Pražském hradě došlo k neslýchanému zločinu. Přímo v úředním paláci byl jedné noci zavražděn zemský sudí Dobřej a v jeho těle byla nalezena dyka se satanskými znaky. Král Přemysl Otakar II. nemá k lidem na svém dvoře důvěru, a proto svěří

vyšetřování mladému Oldřichovi z Chlumu. To se nelíbí zemským úředníkům, zvláště když se začne proslýchat, že král hodlá bezdězkému správci svěřit vlivný úřad zemského sudího. Proto začne pražský purkrabí spolu s komořím pátrat na vlastní pěst a obviní synovce zavražděného sudího Křišťana. Král mladíka odsoudí k smrti, jenže Oldřich z Chlumu má pochybnosti, neboť se ukáže, že existuje ztracený spis, označený jako „Jidáš“.

Adventní kletba

Zdánlivě obyčejná návštěva hradu Krašova se změní v děsivou noční můru. Oldřich z Chlumu chce pomoci příbuzné, která se mu svěří s dávným prokletím hroznatovského rodu. Co spojuje vraždy šlechticů a pověst o pokladu knížete Soběslava? Pátrání přivede Oldřicha a jeho pomocníky panoše Otu a velitele Divíše do řídky obydlených lesů kolem Berounky. Jejich životy visí na vlásku, kromě černého rytíře je ohrožuje i cosi tajemného.

Královův dluh

Píše se rok 1266 a český král Přemysl Otakar II. podporuje slabého císaře Richarda Cornwallského. Za to obdrží úřad, který spravuje císařovo jmění na východ od Rýna, a vzápětí se s jeho tichým souhlasem zmocní Chebska. Tamní měšťané s tím nesouhlasí, ale nemají sílu, aby tomu zabránili. Vzápětí se vytasí s listinou, podle které půjčilo jejich město Cheb českému králi Václavovi I. obrovské množství peněz a tyto peníze jim České království stále dluží. Správce královské pokladnice si však pamatuje, že dluh byl splacen a existuje o tom příslušná listina. Jenže nikdo ji nedokáže najít a vzápětí kdosi správce královské pokladnice zavraždí.

Další nové knihy plné napětí jsou i od jiných autorů:

Dirk Husemann - Zloději hedvábí

Uloupili nejcennější poklad Číny – tajemství výroby hedvábí. Aby zloději unikli, mají jen jedinou možnost – útěk po hedvábné stezce. Historicky doložená krádež, na jejímž základě autor vytvořil předivou dobrodružného románu.

David Young – Dítě Stasi

Východní Berlín 1975. Otázky jsou nebezpečné. Odpovědi mohou zabít.

K. L. Slater – Se mnou jsi v bezpečí

Před třinácti lety někdo Anně ošklivě ublížil. Teď se může konečně pomstít... Podmanivý psychologický thriller, který vás chytne a nepustí.

Samozřejmě k vypůjčení jsou i příběhy romantiky a lásky:

Eva Woodsová – Všichni naši ex

Čtyři kamarádky si vymění svoje bývalé partnery. Co by se mohlo pokazit?

Beatrice Colinová – Uchopit sen

Zajímavé historické pozadí i milostný příběh. Odehrává se v přitažlivém prostředí Paříže před světovou výstavou roku 1889.

Katarina Gillerová – Neodcházej

Román o lásce, za kterou je třeba bojovat.

Přeji všem hezké pohodové léto a ráda vás uvidím v knihovně.

Ludmila Valčíková

Významné životní jubileum

si v měsících srpnu, září a říjnu 2018
připomenou tito naši spoluobčané:

95 let
Božena Nesvadbová

94 let
Oldřiška Klevetová

89 let
Josef Mičák

86 let
Vladimír Zbírál

85 let
Marie Vašinová

84 let
Josef Nedbal
Marie Veselá

83 let
Ludmila Horsáková

82 let
Ivanka Stojanová

80 let
Drahomír Ryšánek
Marie Tvarůžková
Gustav Josiek

75 let
Hubert Sedlář

70 let
Lumír Drápal
Marie Gadourková
Blažena Dvořáčková

65 let
Irena Humburská
Josef Kynstler
Libuše Kalivodová
Libuše Sojáková
Karel Ročák

60 let
Marie Krutilová
Pavel Kojecký
Dobroslav Radosavljevič
Miroslava Kopečná

Všem jubilantům blahopřejeme.

Uzavřená manželství

Jiří Horák a Adéla Štulířová

Blahopřejeme!

Narozené děti

Anežka Skýpalová ♥ Zoe Arbanová
Alena Seidlová ♥ Jiří Tellingner ♥ Jan Reinelt

*Vážení rodiče, vítáme Vaše děťátka a přejeme jim i Vám mnoho zdraví
a radostných chvil.*

Z našich řad odešli

Petr Skopal ♥ Wieslava Roučková ♥ Igor Kursa
Jaroslav Chromulák ♥ František Žouželka
Bohuslav Hyánek

*Vážení pozůstalí, přijměte upřímnou soustrast
nad ztrátou blízkého člověka.*

**Dětský den
připravili dřevohostičtí hasiči
na sobotu 26. 5. 2018**

Družstvo mladých florbalistů